

DE
RESER...

Clotilde & meunier
Paris
Gump...

DEPT. LOG
- INGENIER
Thứ 145 1938

PHONG HOA

16
trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TÒA SOẠN: N 25 BOULEVARD HENRI D ORLEANS
TRỤ SỞ: N 1 BOULEVARD CARNOT - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN XUÂN MAI

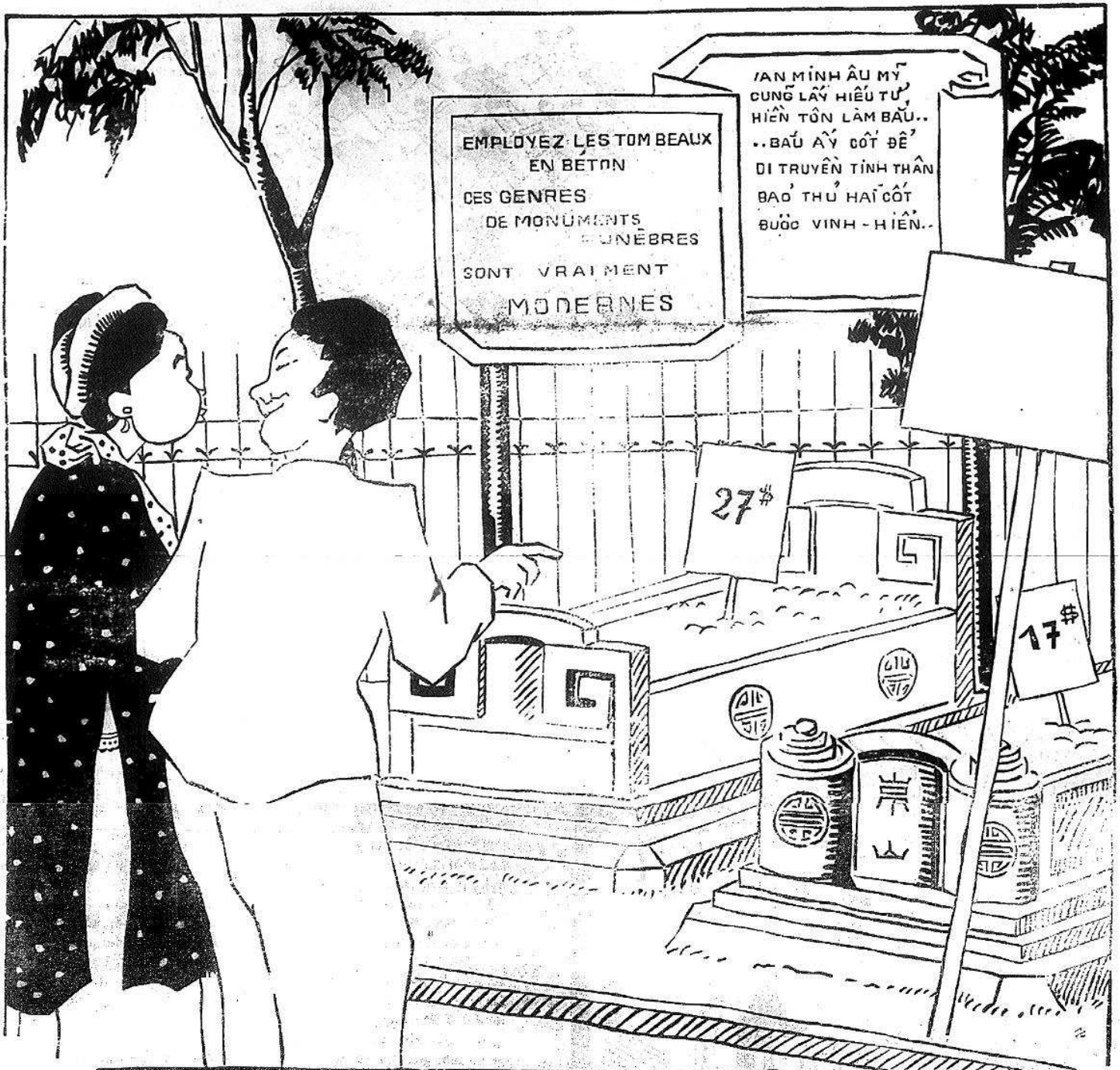
DIRECTEUR
NGUYỄN TƯỜNG - TAM

GIÁ BÁO ĐỒNG ƯƠNG NGOẠI QUỐC
1 năm 3000 4000
6 tháng 1, 60 2, 00
3 tháng 0, 90 1, 20
ADMINISTRATEUR GÉRANT
PHẠM-HỮU-NINH

7
2046

SỐ ĐẶC BIỆT VỀ HỘI-CHỢ

MỘT THỨ HÀNG BẢY TRONG HỘI-CHỢ
(Mấy cái kiểu mộ bằng tạo thạch)

Một thứ quà nhà

Chồng ngọt ngào: Có 17 đồng Rẻ quá! Đề lời sấm cho mẹ một cái.

TU' CU' A VAO...

Một chi niên 127. chi da...

Hẹp mắt ngôn miệng

Hôm nay, gió lạnh, trời mưa phùn. Kinh-tế đã khủng-hoàng, mà hội-chợ lại mở gặp ngày mưa. Các nhà buôn bán ta đến ngồi xuống mắt.

Nhưng mà không, trước cửa hội-chợ người xe đông đúc chen nhau, có vẻ sầm uất lắm. Mới thoạt trông mấy cái biển đề ở cửa chợ, đã tưởng như mọi năm, người Nam mình đặc biệt được có lối riêng ra vào. Sau đến gần mới biết không phải, chỉ có cửa vào, cửa « gia » và cửa rặng cho những người có gian hàng.

Chen mãi mới đến chỗ cửa. Một bà nhà quê chỉ có 4 xu rưỡi, năn nỉ mãi người thu tiền mà không được vào. Thương tình phải bỏ ra một trình tặng bà, bà cảm ơn mãi, mình đã hả lòng làm được việc nghĩa đáng khen.

Qua cửa, quang cảnh hội-chợ thấy lấp rập, vui vẻ. Có bay pháp phối, giầy quang-cáo xanh đỏ giải đầy đường. Các cô thiếu nữ, có nào cũng áo mũ, quần trắng, khăn nhung, có nào cũng mũ miều khá ái lệ. Khăn san tha thướt, có nào cũng ít ra mỗi người một cái thì các hàng to lớn của ta còn lo gì ế. Mỗi cô lại có ba, bốn cậu đứng sây quanh, mà mỗi cậu một cái yo-yo khi tung lên, khi thả xuống; trông thấy, tôi đã mừng cho các nhà buôn gỗ của ta.

Đương lưỡng lự không biết xem gian nào trước thì chợt một cô thiếu nữ thướt tha đi trước mặt, ngẩng bụng ta cứ theo cô, biết đâu chẳng là một ý kiến hay đấy!

Mà hay thật, vì cô đưa mình đến gian hàng một cô bán kẹo bánh. Sao mà đông thế! Người đứng vòng trong vòng ngoài, mà toàn là bạn trẻ như tôi cả. Mấy cô bán hàng trở tay không kịp, mà họ có mua nhiều đâu, chỉ răm

ba xu là hết. Tôi nghiệm rằng bề thứ bánh nào rẻ thì họ cho là ngon, mà sao lạ, họ ăn lại cứ khen là đẹp!

Tình Hà-đông

Tình Hà-đông xưa nay vẫn có tiếng là sản xuất ra nhiều thứ hàng đẹp. Và lại là tỉnh nhà nên phải vào xem trước. Quả tiếng đồn chẳng sai, lời khen đó rất đúng. Nghề rết gấm của ta thực đã có tiến bộ. Gấm ta bây giờ đã gần đẹp bằng những hàng rết của người thổ, mần. Cũng một kiểu vẽ, cũng những thứ mù như thế, các nhà rết gấm ta tại có thể tự-phụ được rằng không kém họ. Nghe đâu cụ Thiệu Hà-đông mượn riêng những người vẽ kiểu giỏi để chế ra kiểu như đúng. Những người ấy chắc không phải ở trường Mỹ-thuật ra, vì các ông chắc không vẽ đẹp được đến như thế.

Thứ hàng nội - hóa

Về các đồ gỗ thì chỉ có một cái sập mặt đá là đẹp. giờ này nằm hẳn là mát. Trên sập bày một bộ bàu đèn cực sang, mấy cái tiêm móc, cân sừng làm rất tinh xảo. Bên cạnh sập đặt pho tượng gỗ, cũi nhai thì ló ra tượng Đức Khổng, một chùm râu dài, hai mắt lim dim, có lẽ cụ đương mơ màng mấy khối chắc!

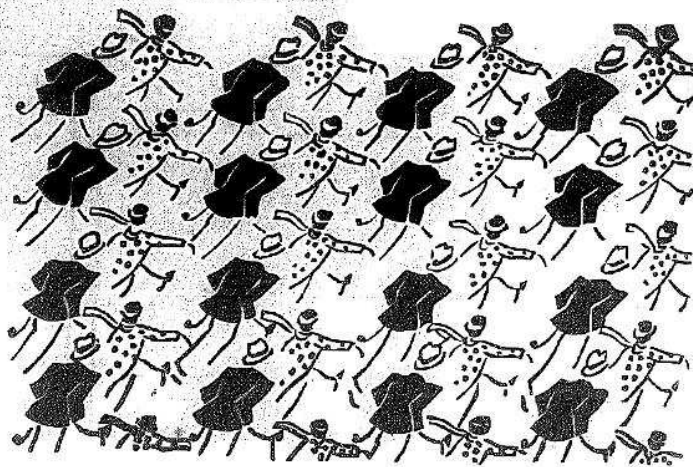
Đang nghĩ ngợi không biết cụ Khổng đến đây làm gì, một tay sờ cái mặt đá, vừa nói:

— Này Vous, trông có phải đẹp lắm nhĩ?

— Đẹp nhất là cái bàn đen...

Ong cười đáp:

— Ấy có bày thế mới ra cảnh Annam mình chứ!

Cảnh Hội-chợ dưới mắt Đông-Son

Nhà làm sứ của ta (Thanh-tri) cũ và mới, vì trước không có, có mấy đôi lọ nhỏ màu xanh là khá. Còn xoàng cả, men thì đục, nét vẽ hầu còn gai, mà lại bắt chước lối vẽ của sứ Tàu sứ Nhật-bản nên càng dễ nhận cái kém. Đặc biệt nhất có mấy cái điện sứ hình lục lăng, bên có ba hào một cái, kẻ cũng rẻ.

Mấy tấm «ren» treo trên vách đủ tỏ rõ cái khéo léo chân tay của phụ-nữ tỉnh Hà. Mà cái tài bắt chước cũng không phải là nhỏ, cứ nhìn các kiểu vẽ thì không ai có thể phân biệt là của ta hay của tây được.

Thứ đá đen

Cạnh đây là gian bày của tỉnh Hà-đông. Tỉnh Đông ta chỉ có nghề làm đá là đặc biệt. Hàng đá năm nay cũng như hàng da năm kia - không có gì khác. À quên! có mấy cái túi da - cái bị da thì đúng hơn - sờ rất khéo, song nghĩ mãi không hết dùng nó để làm gì.

Phía trong bày một tảng than lớn của sỷ than Đông-triêu. Trông hòn than lại nhớ đến các cụ ta xưa: khi hằng than Hoang-bảy giờ để xia k'ai các mỏ than ở đó, các cụ ta không hiểu họ lấy than để là gì. Rồi mãi mới biết nghe

đầu than đỏ, dùng để đốt; các cụ ta bên cho đốt thử mấy hòn. Đốt hết ba đống rơm mà than không thấy cháy! Các cụ lắc đầu, cho họ là nhầm bên kỹ giấy cho khai mỏ. Các cụ có ngờ đâu bao nhiêu lợi ở chỗ đó!

Xin giới-thiệu với bà con

Ngậm ngùi đi ra, chợt trông thấy một cảnh lạ, Hội-chợ xưa nay chưa từng có. Trưa bãi cỏ xanh, mấy ngôi mộ bằng «tạo-thực» nằm song song như muốn mời mình an nghỉ. Trên cái biển to cắm đây, có mấy hàng chữ:

« Văn-minh Á-mỹ cũng lấy hiệu từ hiền tôn làm bạn (?), bầu ấy cốt để đi truyền tinh thần báo-thù hươc được vinh-hiền... »

Phải lắm: nhìn kỹ thì ra ông Trần-tố-Thịch là người đã sáng kiến ra được cái ý hay ấy.

Đến nơi xem thì mộ có ba hàng: hai mươi bảy đồng, mười bảy đồng và sáu đồng, thật là nhiều có, ít có, ai cũng có thể mua được (xin giới-chiệu với bà con.)

Người coi hàng nói:

— Chúng tôi còn nhiều mẫu khác ở nhà, ngài có dùng...

Tôi nói:

— Hãy thông thả.

Hai cụ râu bạc phơ, đờng ngấm nghĩa mấy cái mỏ ra dăng thích lắm. Cụ họ bảo cụ kia:

— Chỗ này họ để trống là phải lắm, để cho « thiên-địa chi khí » ra vào. Bách niên hoàn thổ, cụ nên mua cái này đúng rồi, cụ ạ!

Mình chưa đến lúc dùng, nên xem mãi cũng đành chán.

Tàu và ta.

Chợt nghe có tiếng máy hát đưa lại.

Đến nơi thấy người mình sầm động trước cửa hiệu chữ Chính-Thị của người tàu: trong hàng đèn điện sáng choang, mấy hát kêu inh ỏi. Sức nhớ hình như ta cũng đã có người chế tạo ra thứ chế-nội-hoa, không biết bày ở đâu. Rồi mãi mới thấy một gian hàng vắng ngắt, đã tưởng không có ai, bước vào thấy chủ-nhân đương mãi ngắm bức ảnh phóng-dại của mình trên bàn, ra dăng khiếp phục lắm. Hỏi mới biết chế-ban cũng kìa, và thấy ông nói hương vị cũng thơm, nhưng sao từ hôm chế, đến giờ giống của Tàu hết cả.

Sứ đá giống tàu mà không bằng tàu, chế lại giống tàu, rồi không khéo lại

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LẬU GIANG

Đã phát-minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy. Hiệu thuốc LÊ-HUY PHÁCH làm thuốc đã lâu năm đặt phòng riêng để thí-nghiệm bệnh Lậu và Giang-Mai.

Hồi năm 1931 đã phát-minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lậu mới phải (état aigu) bất cứ mùa, mùa buổi nào chỉ dùng từ 4 đến 6 ve là khỏi hẳn, mỗi ve giá là 0 p 50.

Lậu lâu năm (état chronique) tương tự như đờn tiêu vàng đỏ, hay đờn cùng là đờn-vàng, lúc đi tiểu thấy nóng, từ chỉ mỗi một, yếu đuối, và còn sinh nhiễm cương khó chịu khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve là triệt-trùng, giá mỗi ve 0 p 60 và 1 hộp to BỔ-NGŨ TANG-TRŨ-LAM 2 p 00 (hộp nhỏ 1 p 00) là khỏi hẳn. Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ giả lại tiền. Còn bệnh Giang-mai thì bất cứ nặng đến đâu, uống thuốc của bản hiệu cũng chóng khỏi. Mọi là bệnh lậu, ai ai đều biết.

Ai muốn hỏi điều gì, xin đính theo timbre 0 p 05 để tiện về trả lời. Ở xa thuốc gửi thư về sẽ gửi theo cách lư-hóa-giao-ugân (C. R.)

Thư và mandat xin gửi cho:

M. LÊ HUY PHÁCH, 12, route Sinh Từ, Hanoi, Tonkin

... ĐÈN CỬA RA

kém Tàu nổi, cái gì của mình cũng Tàu. Tàu hết.

Ông nói không thể người mình không mua, lại phân nào rằng hàng không có ai đến. Sao ông không để cái máy hát đấy có được không?

Vừa ra vừa tiếc cho người mình không biết cách làm quảng cáo. Thì trong một gian hàng của ta gần đây vắng vắng có tiếng hát. Ồ, có thể chứ! Nghe rõ thì ra bài «Tứ-đại-oán», đàn ca nào nùng. Thảo nào hai bà ngồi hàng lim dim nẫu, mà tôi vào một lát cũng thấy hơi thiu thiu, nên vội vàng ra ngay.

Chi 5 giờ là có tang

Đi một bước lại gặp những biển quảng-cáo của Phạm-Tá, phó ruộng Bờ. hồ nói cho mà biết; ai muốn củi trong năm giờ đồng hồ có tang thì nên đến đó.

Dậm mắt

Bác-kỳ ta, dờ dờ, khảm, thêu xưa nay vẫn có tiếng khắp cả Đông-dương. Vậy phải đi xem cho hết, để biết những hàng ấy đổi tiếng vì cái gì.

Đồ đồng chỉ có hai nhà, Đức-Lợi và Phùng-vân-Kim, là có một vài thứ khá: hình dáng coi cũng có vẻ Mỹ-thuật đôi chút. Các hình vẽ đều khác bằng đồng rất là tinh xảo, nhiều sợi mềm và khéo chẳng khác gì khảm trai. Có thứ đồng hun, đem dùng làm lu-hương hay các đồ khác rất đẹp.

Nhưng không biết cách sắp đặt trong gian hàng, không biết cách bày biện để chung một vài thứ bằng đã trọn lựa sẵn, cho nổi giá trị. Chỉ thấy bày la liệt đủ thứ, làm loạn mắt người xem vô ích.

Người mình chưa hiểu rằng ra hội-chợ không phải chỉ cốt để bán, nhưng cốt đem một vài kiểu mẫu đẹp để phô diễn cái khéo của mình.

Nên sang các gian hàng của sự Indes Néerlandaises mà xem cách bày biện của họ, rất giản dị mà rõ ràng minh-bạch.

Thiếu chút mỹ thuật

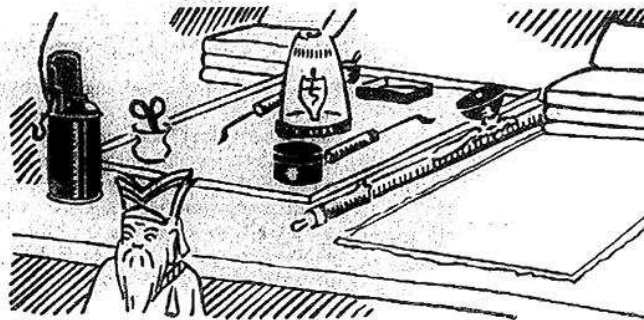
Nghề khảm của người mình vẫn đứng yên, không nhúc nhích. Vẫn những cái

vẽ ngộ nghệ ấy, — nếu ngộ nghệ còn là khá — vẫn những mùi lóc-loẹt như cũ. Nếu không chịu sửa đổi, mượn những người vẽ giỏi chế kiểu và tìm mùi, thì nghề khảm của nước mình trăm năm sau nữa cũng vẫn thế thôi.

Nghề thêu thnh Bắc-ninh thì có tiến, nhưng lại tiến không phải lối. Nói riêng về cách thêu cho đúng kiểu vẽ, cho mịn mắt, thì thật đã bước được một bước giải. Nhưng cũng như nghề khảm và nghề chế đồ đồng, chỉ thiếu có một chút mỹ-thuật, nghĩa là thiếu nhiều lắm. Thêu mà đều như một bức vẽ bằng màu, không thể phân biệt được. — thì cái khéo có đấy mà cái đẹp riêng của một bức thêu — tiếc thay! chẳng có đấy.

nội đồ sự đẹp; ngồi đến những cái ghế ấy cũng chưa biết có được hay không? Nhất là những cái sập gụ chạm quả, uốn chân quỳ, thật đáng cho ta phải khiếp phục cái tài của các nhà sáng chế ra những thứ quỳ hóa ấy. Nhưng xem ra các bà vẫn còn thích lắm và thường thường thì nhà annam nào khá khá cũng có một bộ như thế!

Bàn ghế của các nhà Phúc-Mỹ, Mỹ Thái, Nguyễn-nhu-Lâm, bằng lát hay nâng gỗ, làm rất công phu, song hơi tây quá, không hợp với mọi đồ dùng khác của người mình. Một vài bộ gụ hay trắc mẫu đen trông khá; nhà Galerie d'art có một bộ Salon được, mấy cái bàn couxinh xinh để coi.

ai vào gian Hà-dông, cũng phải đứng lại ngắm thứ hàng nội-hóa này

Cần hơn cả những nghề khác, nghề khảm và nghề thêu xưa ta phải có một nhà mỹ-thuật khá đứng trông nom chỉ bảo. Các nhà buôn ta chờ đợi gì nữa mà không dùng đến các ông sinh-viên trường mỹ-thuật Đông-dương? Trường mỹ-thuật lập ra chỉ cốt giúp các ông, mà chính những ông tốt-nhiệp trường ấy hiện giờ cũng đang đợi các ông đấy!

Không ngồi được

Đến đồ gỗ thì sao mà làm thứ cổ thể: chạm chỗ tỉ mỉ, vụn vặt, gỗ uốn ra uốn vào như thân con rắn. kiểu lại kiểu đời Louis XIV, louis XV bên Pháp. Không

Tranh sơn, hộp sơn

Từ này đến giờ, nói đến mỹ-thuật mà quên không nói đến các tranh vẽ mùi bay sơn bày trong hội-chợ. Nhưng cái đẹp của bức tranh ấy xin để các ông trong trường mỹ-thuật đi «khảo cứu», riêng tôi xin thú thực không sao hiểu được cái đẹp của những bức họa ấy. Cái đẹp hoặc kín đáo quá, mình không thấy hoặc lộ quá, mình cũng lại không trông thấy.

Xem nghệ sơn của người Nhật bày trong một vài gian hàng, ta phải chịu là tuyệt-phẩm. Sơn đẹp, vẽ khéo, làm cần thận, hàng của họ có đủ tinh cách làm vừa lòng mọi người.

Một người Nhật là nỉ với tôi: muốn biết một cái hộp sơn của ai làm, ông

Một bóng hoa

cứ xem mặt dưới đủ rõ. Mặt nào chúng tôi cũng sơn rất cẩn thận, không như các ông, chỉ cần thật được có cái bề ngoài mà thôi.

Hàng sơn của ta được các nhà Mỹ-thuật giúp đỡ, nên tuy còn kém hàng Nhật, nhưng cũng đã tiến bộ lắm lắm. Những hộp sơn nhỏ nhỏ của ông Trần, những bức bình phong của Galerie d'Art trông cũng khá đẹp.

Bóng tẻ

Đã quá 6 giờ chiều. Người vào xem càng ngày, càng đông, đèn điện trên viện Maurice Long chiếu sáng khắp hội-chợ. Dưới ánh đèn, xuyên vàng nhàn nhạt của các cô thiếu nữ lấp lánh, áo đoạn, áo nhung thướt tha, trông vui vẻ. Đầu các công tử đã bóng lại bóng thêm, họ lại còn làm cho thêm bóng nữa.

Những gian trong cùng chợ, lúc này vì mưa nên đông khách, bà y giờ lại trở lại vắng vẻ lạnh lẽo như cũ.

Trong một gian hàng đồ gỗ, một ông ngồi co ro trên chiếc sập, dáng buồn dàu. Thấy tôi vào, ông hôn hờ ra tiếp, nên câu chuyện cũng đậm đà. Ông than phiền hàng ế quá, khách mua hàng không có ai. Xem ra hàng này vắng vẻ lắm thì phải. Ông vội nói:

— Không, cứ chiều thì hèn kia đồng, sang thì hèn này đồng...

— Ồ, tại sao thế?

Ông cười đáp:

— Có gì đâu — chỉ tại sáng nắng bên ấy, chiều nắng bên này. Nhưng tuy vậy, khách mua cũng vẫn không có ai.

Mấy cái biến lạ

Đi ra, nhìn thấy ngay cái biển trên dờ máy giông chữ tây:

(xem trang 14)

THUỐC LẬU THANH-HÀ

Bệnh Lậu là một bệnh có vi-trùng (gonocoques de Nesseyr) Khi mới mắc quy đầu sưng, ra nhiều mủ đôi thấy buốt tức. Từ ba tháng trở đi, nếu chữa không hết nọc bệnh thành tinh niên (état chronique.) Tuy thấy, dễ chịu hơn lúc mới bị, mủ ra ít hoặc có khi không có, song những khi mệt nhọc, thức khuya rợn say, bệnh lại phục phát, trong nước tiểu thường có vẩn như sợi chỉ (filaments), nhưng rất khó chữa, có người dang dai đến mấy năm không khỏi. Ngày nào muốn ki ỏi một cách chắc chắn xin mời lai, hoặc viết thơ về hiệu THANH-HÀ mới mắc dùng số 6, kinh-niên dùng số 7. cả trong vài tiếng đồng-hồ là bệnh đỡ ngay. Vả lại chất thuốc hòa bình không bắt đi đại rất, không mệt nhọc như những thuốc có ban miên. Dùng thuốc đi làm như thường.

giả Op60 1 ống

Sau khi bệnh tình đã khỏi đàn ông muốn được bồi bổ cho chân thận 10 như xưa (khởi vàng đầu đau lưng đi-tĩnh mộng-tĩnh v. v.) thì nên dùng KIÊN-TINH-TỬ-THÂN-HOÀN. Đàn bà muốn được kinh-nguyệt đều hòa lợi dưỡng sinh-dục, khởi khí hư, đau dạ con v. v. thì nên dùng ĐIỀU-KINH-CHUNG-TỬ-HOÀN. Hai môn thuốc này ai dùng qua cũng đều được kết quả rất mỹ-mãn. Giá một hộp: 1p50. Ở xa viết thơ về kẻ bệnh sẽ có thuốc gửi cách tinh hóa giao-ngân

Có phòng riêng để thụt rửa rất vệ-sinh

Có nhận chữa khoán không khởi không lấy tiền

Thanh-Hà được phòng

55, Route de Huế, HANOI

Thực vậy! Thực vậy! Không giám khoe tài

Môn thuốc trị chứng đau gia giầy của Quảng - Đức - Sinh được phỏng chúng tôi, do y-sĩ quan Ngọc-Son nghiên cứu rất tinh vi, đã chữa giúp lắm bệnh nhân, có chứng ấy thực rất thần diệu.

Mới đây Mme Trương-đức-Hôn chủ nhà hát Phúc-Thắng và M. An-Phú số 4 hàng Hồ Hanoi, cũng có chứng đau gia-giầy, có lấy thuốc của bản đường điều được khỏi cả.

Bản đường xem mạch, bốc thuốc, chuyên chữa các chứng ngoại cảm, nội thương và có đủ thuốc hoàn tằm sẵn xàng gói giấy hay đóng hộp để các bệnh nhân đi xa, tiện uống không phải sắc.

Bản đường chủ nhân xin sẵn lòng mạch dùm các bệnh nhân các phương để phòng các chứng bất kỳ.

Kính cáo

Quảng-Đức-Sinh
31, phố hàng Bè, Hanoi

Chưa ruộm

PHAM TÁ

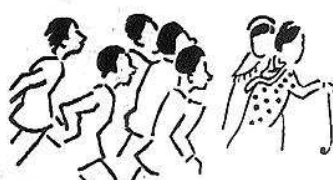
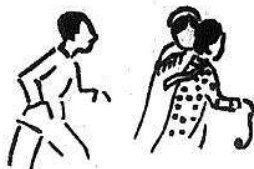
Bởi nghiệp ruộng
Hoa học chuyên môn

Paris

Ươm đẹp - Ươm nở

Mùi ngọt tình Lạnh ... ruối bầu.

Hoa đẹp thành Nam... người bầu!

« Một cái buồng không có chiếu cói xe, thì cũng như một cái vườn không có hoa (un salon sans tapis en jone retors est comme un jardin sans fleur). Văn quảng cáo mà có thi vị quá!

Xa ít nữa, nhìn vào gian hàng Orphée bán máy ảnh lại thấy đề:

« Xin đừng sợ các người làm công của chúng tôi sẵn lòng tiếp; (Prièrre ne pas'ouacher nos employés sont à votre disposition)

C nhìn thì không thấy cò nào bán hàng, nghĩ bụng gian hàng không có cò con gái thì cũng như một còi buồng không có chiếu cói xe, vậy ta k'ông nên vào.

Trông sang bên kia, thấy mấy gian hàng của xứ Lào. Ta thử vào đấy xem xem Vạn-Tương có sản xuất được con voi nào mới không. Sản vật cũng thấy như mọi năm, không có gì khác. Một ít gỗ quý, một vài tấm bàng thêu rực rỡ. Có hai người Lào, vận áo tây, quần cái sampot, đi đi lại lại như hổ trong chuồng.

Sực nhớ mình cũng biết được 1 câu tiếng Lào, bèn lên giọng hỏi:

— An ny khuôn lao va chãng dấy? (Hỏi: Thấy anh ta đứng ngẩn, dường to mắt nhìn mình, như cho là lạ lắm.)

Tôi vội vàng quay đi, vì mình cũng chỉ biết có thế, đứng lâu nhớ nguy to. Ra cửa anh ta còn đứng nhìn theo, ra dáng khiếp phục cái tài của mình lắm. Thành thử tôi cũng dám ra khiếp phục tới nổi.

Ô-tô và hòm cưới

Qua chỗ bày các ô-tô xem: đẹp thực

Cái này tiếng Lào gọi là gì?

là đẹp, đẹp hết chỗ nói, chỉ hiếm vì mình không có tiền mà thôi.

Gần đấy lại có hai dãy hòm sơn đen, lối hòm có đầu mới, mới về nhà chổng:

— An ny khuôn lao va chãng dấy? một người con gái năm trăm tư mặc tướng ở dĩa, không để ý đến khách qua lại. Mùa này là mùa cưới, sao hòm cò không bán chạy, nên vì thế mà cò huồn

Sợ cũng ngập theo Nghe tin, trong dịp hội chợ, báo

Nông-Công-Thương hàng ngày in hơn một vạn tờ để biếu không, thật là tiện cho các bà đi mua hàng quá. Tôi bèn tìm đến, xem ban đồng-nghiệp có ý kiến gì hay về Nông, Công, Thương để công bố cho mọi người biết. Đến nơi, ghé vào thấy hai ông ngồi đối diện đương thì nhau ngáp. Hồi ông có lẽ buồn, mình vào trông thấy các ông không khéo lại buồn nốt, chỉ bằng ta lui ra là hơn.

Nhằm đấy!

Xa xa thấy một người lính ta đứng ngay người, giờ tay chào theo lối nhà binh, đã tưởng có quan binh đến xem hội chợ, đến gần mới bay là một cái hình quạt sáu bằng gỗ của một nhà thợ may.

Hai người — người lính và người gỗ — đứng ngàng nhìn nhau năm phút không chớp mắt, sau người lính thật cúi mình, quay gót rồi kính cẩn ra đi.

Đi « gia »

Mình cũng sắp phất đi thôi. Quay nhìn lại, đèn vẫn sáng, người vẫn đông, vẫn vui vẻ như cũ.

Hai quang cảnh

Hàng bánh ngon

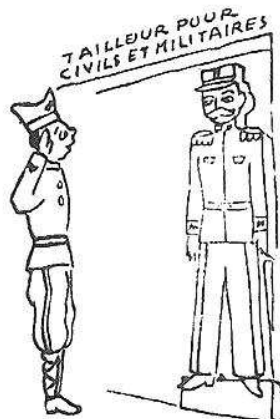

Hàng bánh không ngon

Này giờ, các cô đi lại, lại càng yêu điệu, thướt tha hơn trước. Các cậu lại càng tung, kéo cái yo-yo, vùa vụt nhanh như gió, cũng hơn trước.

Trông cái vẻ sáng sủa, óng ánh của lượt-là, cái vẻ phong-lưu của các công-tử, tôi lại nhớ đến nhời than-phiền của ông ngồi cò xe trên sạp gụ.

Trong cái lộng lẫy của cảnh hội-chợ ban đêm — tiếng mạnh bạo của kèn tây mây bát, có lẽ đã che lấp một tiếng khác, rầu rĩ hơn.

Thầy cái say rượu trông lơ Ra đến cổng, thoáng được nghe câu nói của một chàng công-tử đang giục cái yo-yo:

— Hội chợ năm nay kém lắm, chẳng có món nào khá cả.

VIỆT-SINH Phóng-viên báo Phong-Hóa

Ngoài giờ học tại trường công và trường tư, học-trò muốn thi bằng Sơ-học Pháp - viết được chắc chắn, nên luyện thêm Pháp-văn và Toàn-pháp. Hội trường Thăng-Long, Số 2 và 9 Hàng Cót.

NÊN DÙNG Sở phòng thơm rửa mặt hiệu **MONDIA** vừa thơm, vừa rẻ, Có bán khắp mọi nơi

Thuốc-lão Đông-A G) như thuốc lá lâu ngon, lâu hết. B) túi rất tiện. Ai muốn mua buôn gửi thư tới Trần-Hiệt Ninh-Thị-Ninh-Giang.

THƯƠNG KHÁNH Y-QUÁN Grande pharmacie sino-Annamite

Những thuốc gia-truyền đã nổi tiếng trong 70 năm nay
Thuốc tây. — Dùng thuốc này mà tẩy, không phải kiêng cơm, uống vào không đau bụng, người không nhọc mệt, ai dùng qua rồi cũng chứng nhận như thế. Giá bán nhất định 5 xu một liều, mua buôn tính giá riêng.
Thuốc đau mắt. — Thuốc này là một phương thuốc gia-truyền có đã ba đời nay, da đau nặng nhẹ, hoặc màng mỏng lâu năm, dùng thuốc này chỉ trong giây phút, tra vào mắt thấy quang ngay, người nhơn trẻ con đều dùng được cả. Giá bán nhất định một hào một lọ, mua buôn tính giá riêng.
Nước hoa nuyêta chất — rất thơm, bán cực rẻ. Giá 2 hào một lọ.
Thuốc ho — Là ho lâu, mới ho, ho gió, ho đờm ra như cùi gà, ho ra huyết, ngày ho đêm ho, người hơi ngứa ngứa sốt nóng người lớn hay trẻ con đều phải xin đến ngay THƯƠNG-KHÁNH-Y-QUÁN 172 phố Huế, Hanoi
Thương-Khánh-Y-quán 172 Route Huế, Hanoi

Sâm đồ nữ-trang! NÊN ĐẾN **HIỆU VẠN-TƯƠNG** Chính hiệu Bà Lục số 293 L. Phố Chợ sắt Hải-phòng. Có bán theo cách lặt hóa giao ngay.

HIỆU ÍCH-CÁT
47 HÀNG GAI HÀ NỘI
LÀM ĐÙ CÁC THỨ
DẤU VÀ CLICHÉ
GỖ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
CAO-XU VÀ BIÊN ĐỒNG

Một lời quảng cáo . . .

niệm nghiệm !

TU CAO ĐẾN THẬP.

Phong dao mới
Ngày khai Hội-chợ đến rồi,
Chị em sắm sửa áo mùa, khăn san.

Ông Giáo và Cochet
Trong bọn ngư-lâm pháo-thủ nhà, ai là Cochet? Ai? Ông Giáo chứ ai! Ông Giáo giống Cochet, nhưng cũng có chỗ không giống Cochet.

lại mới là một ông nghị - viên phòng
Canh-nông Thương-mại phía bắc Trung-kỳ nữa.

tiền cơ lại có nhà sấm. Có người nhăm.
muốn vào thăm Phong-hóa lại hóa ra
đi tìm đến chốn phong-hóa... cái nhăm

Khảo cứu
Hai nhà khảo cổ vào xem nhà Bác-cổ ở Hanoi, dừng ngắm một pho tượng cổ, một ông tấm tắc khen:

Cochet được anh em quần vợt Pháp yêu mến. Ông Giáo cũng được anh em làng quần vợt Annam (nhất là trong Nam-kỳ) yêu mến.

Con Rùa Ng-công-Tiểu
Ông Ng-công-Tiểu, có chân trong hội khảo cứu về khoa-học ở Đông-dương, chủ nhiệm kiêm chủ bút báo Khoa-học, tham-tá Canh nông, tòng sự ở Trường Cao-đẳng Nông-lâm, chủ nhân trại Thủy-tiên-Trang và nhiều đồ vật lạ khác nữa...

Nhưng Phong-Hóa còn có người biết ở gần nhà sấm. Đến như báo Thực-Nghiệp ở đâu, không ai biết nữa! Ta phỏng theo câu hỏi «đâu là chân lý» mà hỏi «đâu là tòa soạn báo Thực-Nghiệp» thì chỉ riêng mấy ông viết báo Thực-Nghiệp là trả lời được.

Nước Pháp có bộ ba «Cochet, Bortra, Lacoste». Ta cũng không kém gì Pháp, cũng có bộ ba «Dương - Giáo - Bình».

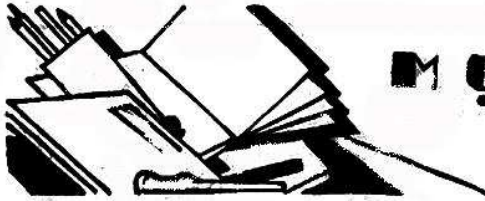
Ông Giáo hơn Cochet ở chỗ ấy!
Xem như thế mới biết rằng mấy nhà quan vợt Pháp chưa đáng làm linh ngư-lâm chỉ có ông Giáo mới đáng làm linh ngư-lâm hay là cái tên «ngư-lâm pháo thủ» là của ta, mà bên Pháp họ bắt chước? Biết đâu đấy!

Đầu là chân lý
Trong mục «đâu là chân lý», báo Thực-Nghiệp có nói đến Phong-Hóa, đến nhà sấm. Bên cạnh tòa báo P. H.

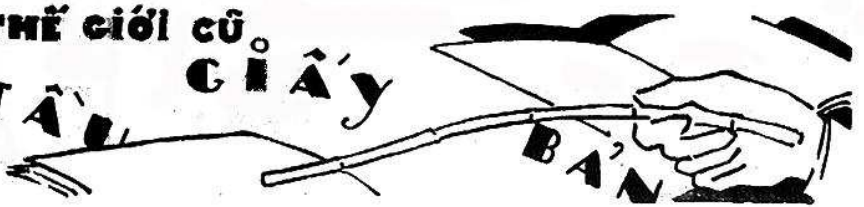
Một cuộc bút chiến trong Nam
Ông Đào-trình-Nhất bị bắt
Nhà việc ấy, báo Công-luận quay ra công kích báo Đuốc-nhà-Nam, báo Đuốc-nhà-Nam lẽ tất nhiên là phải quay lại công kích báo Công-luận.

NÊN ĐỌC
BÁO ĐÔNG-PHƯƠNG
Tạm ra mỗi tuần 2 kỳ -- Thứ ba và thứ sáu
Ngữ-luận sắc đáng -- Tin tức thành thực
Directeur: TRẦN-VỸ
Tòa báo: 86, 89 Rue du Peuplier en Bois -- Hanoi

PHÒNG THĂM BỆNH
của Bác sĩ Nguyễn-văn-Luyên
8, Rue de la Citadelle
Khám bệnh ở nhà và Cl thăm bệnh mọi nơi.
Chữa bệnh bằng điện, khỏi được các bệnh kinh-niễn.
Ở số 8 Phố Đường Thành
(hay là Cầu - Đông bằng Da, sau phố Xe Đốt)

THẺ GIỚI CŨ MỤC TÀI GIẤY

(Tiếp theo kỳ trước)

Chiều hôm ấy là một buổi quan trọng trong đời tôi.

Cứ theo lời thầy đồ tôi, thì ngày vỡ lòng rất có can-hệ đến cả một đời học của tôi về sau. Vì thế nên thầy tôi phải kính-cẩn làm theo lễ nghi

Thầy lại viết cả một câu chữ Hán, một câu trăm ngôn của thánh hiền vì hình như một việc thầy làm, một câu thầy nói đều có chịu ảnh hưởng của Nho-giáo!

Thầy giờ ngón tay trở, cúi đầu xuống mà thong thả đọc rằng:

— Vật hữu bản mạt, sự hữu chung thủy, kỳ bản loạn nhi mạt trị, giá phủ hĩ... Vây thì đối với việc học của cháu hai Linh, cái lễ khai-tâm cần phải long-trọng, vì là gốc, là bản của sự học.

Mẹ tôi tuy không thuộc về nho phải nhưng được cái rất thuộc phương ngôn tục ngữ. Đứng nghe ông đồ nói chữ, mẹ tôi cũng bèn chêm vào một câu:

— Vâng! cu nói chí phải, việc gì cũng vậy: dầu có đi thời dưới mới lợi.

Ông đồ nhích mép cười nhạt, còn cha tôi thì ra rắng khó chịu và bảo mẹ tôi

Việc học hành là việc trọng, bà biết đầu mà cũng bản tán. Bà nên xuống nhà sắp sửa sủa sái, gà, rượu để cu nhì làm lễ khai tâm.

Mẹ tôi tuy hay rở lý sự, nhưng rất biết phục tùng, nghe cha tôi thì lặng lẽ xuống nhà ngay.

Nửa giờ sau, mẹ tôi và vú già bưng trên một mâm xôi đậu và một mâm nữa trên có đặt hai con gà luộc, và một trái rượu ty. Cha tôi trông thấy vội kêu:

— Sao bà mày hoang thế, giết làm gì những bai con gà?

Lần này thì mẹ tôi không thể nhịn được nữa, cãi lại liền:

— Ông cứ biết việc ông, còn việc tề gia nói trợ phải để mặc tôi mới được. Ông tính nhà sáu, bảy miệng ăn thì giết một gà làm sao cho đủ?

Thầy đồ cũng bèn mẹ tôi mà rằng:

— Bà hàn nói rất phải, việc bếp nước phải để mặc đàn bà, người quán tử không nên gần, quán tử viễn trú.

— Trông cu sùng sình như lễ sinh

Thầy đồ tôi không thêm đề ý tới câu bình phẩm của đàn bà, khoan thai giữ ống tay áo thung rồi ung dung bước vào trong chiếu, thong thả lễ bốn lễ, sau mỗi một lễ đứng chờ vài giây đồng hồ như đợi người sượng hương bái vậy.

Xong, cu chấp tay vào ngực đi lượn ra mép chiếu, lui lại hai bước, lạ

ra và áp ứng:

— Bầm... con có... uống đầu... con chỉ nghĩ!

Ông đồ lại tát thêm cho cái nữa.

Mày giết làm, người cũng như uống. Mày có trông thấy qui thần uống bao giờ không, nhưng các ngài vẫn hưởng, nghĩa là cũng như: như mày ấy hiểu chưa?

Anh tôi tuy chẳng hiểu gì hết, nhưng cũng cúi đầu trả lời kính cẩn cho qua cơn giận của thầy:

— Bầm thầy, con hiểu rồi ạ, lần sau con không dìm người nữa ạ.

Có lẽ ông đồ cũng chưa được gì gia vì chưa viên được câu trăm ngôn của thánh. Ông liền cầm chai rượu ném lên chiếc giường bên. Mày mà chai đã rớt chặt và thầy lại ném gương rẹ, không thì rượu đã tung tóe ra cả chiếu rồi thầy lại gắt:

— Mày quên câu, « lễ như tại, tế thần như thần tại » rồi, sao?

Bây giờ thầy đã viên được lời thề thì hình như cơn giận cũng nguôi người giận, nên thầy tươi cười bảo mẹ tôi cho đi mua ngay chai rượu khác để làm lễ. Mẹ tôi là một người đàn bà bao giờ cũng giữ được lương-trí, thấy thầy đồ tởm bỏ đi mua thì vội kêu lên rằng:

Giời ơi! uống làm sao hết hai chai. Thôi thầy à! không có các ngài lại say lừ như ngày nào ấy!

Cha tôi cho là mẹ tôi nói ngang như cua, cười mà bảo rằng:

— Việc lễ bái là việc trọng, bà hiểu sao được. Vây bà cho đi mua rượu ngay về để cu nhì làm lễ.

Mẹ tôi tuy phải vâng lời nhưng không phục. Vây đi vừa làm bầm. Còn ông đồ thì im lặng ngồi chờ mua rượu mới về để vào làm lễ.

(Còn nữa)

Nhị-Linh

Nhất là bà hàn lại là một trang nội-tướng đậm đang. Cứ trông hai con gà, bẻ uốn cổ và hai cánh như hai con phượng múa thì đủ rõ. Và mỏ hai con gà là phải, một con lễ thánh và một con cúng chư hiền.

Trong khi ấy thì mẹ tôi đã bày hai mâm gà, xôi lên án thư, và thấp hương cắm trong chiếc bít con phụng đầy gạo. Còn vú già thì giải chiếc chiếu hoa cặp điều xuống đất.

Ông đồ mặc cái áo thụng xanh của cha tôi dài lê thê gần chấm đất, vì cha tôi thì vừa to vừa lớn mà ông đồ thì lại vừa thấp vừa gầy. Mẹ tôi đứng nhìn không thể nhịn cười được.

đi vòng vào giữa chiếu rồi qui xuống và đưa mắt bảo anh tôi rót rượu. Anh tôi lên mười một tuổi mà người con nhỏ loét loét, phải đứng kiễng chân mới với tới chai rượu đặt trong mâm rồi mở cái nút cuộn bằng lá chuối khô, tởm ghé vào mũi ngửi.

Ông đồ đương qui, chấp tay sắp giờ lên trán, trông thấy liền đứng phắt rầy ra cốp anh tôi hai cái nên thân mà mắng rằng:

— Mày ngạo mạn thánh hiền thực! dám hưởng trước ngài!

Anh tôi đau quá, nước mắt chạy quanh, nhưng sợ phải đòn, nên không dám khóc ra tiếng, đứng ngay người

Đã nói — Kia bà hàn đi đâu đấy? chán làm sao mà một mình ăn uống?
Đã nói — Ấy cháu đâu rắng, tôi định đến bác Đốc hỏi xem, hôm sáng cháu đi chửa đâu?
Đã nói — Mày quá, thằng chín này trước cũng đau, hôm miệng sưng to bằng hai thỏ mà tôi chỉ đem cháu lại nhà Ông đồ rắng Trần-quang-Minh chữa vài lần là khỏi.
Đã nói — Ấy tôi quên bằng đi đấy, bác Đốc chín trước cũng giồng rắng vàng ở đó, vác theo cũng việc cần thận về có và mẹ-thuật mà... ất là chửa mấy cái rắng cho bác gái cháu thì lại thần tình quá — Chẳng biết có gần đây không?
Đã nói — Kìa bà, ngay trước mặt, bác cứ trông bầm ở « Nhà giờng rắng » TRẦN QUANG MINH số nhà 199 phố Hàng Bông là phải

Một sự chẳng ngờ

Trông số xưa nay tôi vẫn cho là một Khoa-học thường thức để tiêu khiển song vì tình-tâm-mở nên thặng hai của đời tôi có đến chơi như ở quê Thần-cốc từ số 49 phố Hàng Bông đêm xem lễ quê Cát lung, vãn hạn tương lai thì rắng.

Ông nói đều đúng cả nhưng ông có giận một điều cần thiết rằng phải đề phòng, kéo đến tháng tám này khoa lên voi chết con chết.

Tôi chẳng đề ý đến lời đoán vì vợ thì đang có thai mà khỏe mạnh; thế mà đến tháng tám này bỗng chín con tôi chết, đến mười hai vợ tôi chết một cách chẳng ngờ.

Lời rất đau đớn, song rất phục tại ông Thần-cốc-lử là một nhà tướng-giỏi rất giỏi đời nay. Vây có vài hàng ảnh thực giới thiệu ông với bà con.

Bùi-ngọc-Khang

320 Phố Hàng Bông

Cụ lý Toét đi xem Hội-chợ.

Đã hai năm nay, cụ Lý Toét có ra Hanoi một lần để xem «Cát Tét». Nay nhân dịp hội-chợ, bác cả Toé, (con gái cụ lại nhân dịp ra chơi đối giá một lần nữa. Lần này tức là cuộc thứ hai của cụ. Năm kia từ nhà quê ra Hanoi, cụ đi ô-tô, chẳng may gặp phải chiếc ô-tô «Phong-Hóa» bị một mẻ sọt mất mặt. Miếng ngon nhớ lâu, cơ cầu nhớ dai, nên lần này cụ không đi ô-tô nữa. Chạy kéo bộ một quãng đường xa cho đỡ tiền rồi mới thuê chiếc xe «thả thả» lạch cạch chạy bộ đến Hà-dông, rồi đi xe điện ra Hanoi, cho đến đi đường được bình yên vô sự.

Sáng hôm chủ nhật là ngày hội chợ bắt đầu mở cửa, giờ mưa rả rịch mãi, làm cho cụ nóng ruột và lo cho hội chợ kém vui.

Lúc vào cửa, cụ lý Toét bị chen, trên đầu thì sọt cá khảm, tung cá búi tóc, dưới chân thì bọ sáo tụt cả giày, khốn đốn mới qua được cái cửa quay, thế mà hai lỗ con lại phải giả tiền của một người nham xu. Một bảo bối với cụ lý Toét là to làm, ở nhà quê có thể mua đồ ăn được hai, ba bữa nên cụ có ý tiếc đồng tiền, giả thử một bảo ấy bác cả Toé không bỏ ra thì cụ hẳn qua: về...

Mới lại cái «hỏi chuyện», quần lại cái khăn lượt màu nước đưa cho chính, cụ lý đi ghé bên góc mọi nơi. Mỗi hàng một vẻ, lộng lẫy, rực rỡ, như động tiên, cụ chẳng biết nên xem đâu trước đâu sau, ngỡ n: ăn cả người như mán về đồng bằng vậy. Cụ đành cho mặc bác cả Toé đưa cụ đi. Khi đứng ngoài nhìn qua cửa kính khi vào trong hàng xem.

Đi qua đàn hàng mây hát, rêu rất đẹp bắt chéo, sen tiếng bệ, tiếng trống, tiếng mõ, tiếng thanh la, nghe rõ một một. Cụ ngạc cả người không hết tiếng đàn hát ở đâu mà ra. Một lát thấy im, trong cửa hàng có một người ra rút cái gậy kéo, một cái hộp đen treo ở giữa cửa sổ, rồi nghỉ ngơi một lúc, lại rút cái giây treo cái hộp lung lẳng lên rồi lại nghe thấy tiếng hát sầm: ... Cụ lầm cảm: «Ho có phép quỷ thuật».

Đến trước cái cửa kính một hiệu kia, cụ thấy rõ ràng một ông tây mũ áo chỉnh tề, ngồi chễm chệ, suong quanh mình bày la liệt nào vải, nào nhiều, nào đủ đủ các thứ mùi. Cụ hỏi bác cả Toé: «quan lớn đây chừng là chủ hiệu này?» Bác cả đáp: «Đó là một người gỗ, một láng sử mất bằng thủy tinh, để mặc áo kiểu» bấy giờ cụ mới mở mắt to tướng, có ý nhìn kỹ, thì quả không thấy «quan lớn cậy cửa.»

Vừa rồi, không có người mà có tiếng hát, lấy giờ rõ ràng người hẳn hoi, lại không phải người thật.

Ài còn biết đường rào mà nó. Đi hết giây, cụ saug giầy bên kia, đến giữa đường gặp một bọn con gái đầu vấn tóc không cái lược giắt cái gì lông la lông lánh, mặt phấn, môi son, như người trong tranh vẽ, có thì mặc áo như vậy ca cấp, có thì như vậy cá vàng, có thì nhớp nhớp như da con rắn thân lồi, có nào cũng đều mặc quần trắng lom lổp như người có đại tang.

Có cả chếp gập có thân lẫn, hai người bắt tay nhau, miệng cười toét toé, lộ ba: hàm răng trắng nõn như hạt bầu, cười với nhau cái tiếng gì, cụ lý nghe chỉ thấy lừ-lừ, lừ-lừ. Cụ lý lừng, kéo tay bác cả Toé hỏi: người nước nào y nh? Có một cậu ăn mặc tây đi cạnh cụ, ngửa mồm đáp: «Người Tân thế giới đây ạ».

Xem hết giây hàng nữa, hai bố con lại giắt nhau ra nghe kén tay. Cụ lý nghe tiếng kén sen tiếng trống, rậm rật

khí nhật khí khoan, ngửa cả mặt như chửa lâu, rồi cụ hỏi: «Này, cái ông tây bên đứng trước mặt các ông thợ kén, ông ấy làm gì mà cứ cầm cái que như cái dũa cả giờ lên giờ xuống thế?»

Đến trước một cửa hàng kia, thấy bày mấy bộ xương súc vật, cụ hỏi xương gì có người bảo: «bộ này là xương gà, bộ kia là xương chó». Cụ bình phẩm: «ở nhà quê ta mỡ gà, làm chó, ăn thịt, bỏ xương, ở Hanoi họ chịu khó đem chấp lại bán được tiền. Khôn ngoan thật!»

Gần đây đến hiệu bán đồ thủy tinh, đèn, lọ, cốc, chén. Trước khi vào, bác cả ở xuống cấp ních kéo xuống võ, phải đến thì khốn, cụ lý Toét cần thận, lại dặn bác cả Toé: «Đi thì bấm chân xuống đất nhé.»

Qua hàng bánh bèo, bánh quế. Chẳng biết vì bánh thơm, ngon hay vì có bé bán hàng xinh xắn, mắt liếc đưa tình sắc như dao cau, miệng cười như hoa nở mà các cậu công tử sấm đèn, sấm đỏ, vào mua như ruồi bâu đĩa mật. Chẳng nhẽ đi Hanoi lại về không, cụ lý cũng khiên vào mua rằm xu để về làm quà cho thằng con Nhón, nhưng thấy có hàng tiêu tít bán chẳng kịp, cụ bèn sang hàng bên cạnh, là một bà lão, vầng trán, vầng ngất, chẳng ai buồn hỏi mua. Mới biết để cho con gái bán hàng là lợi như thế.

Leanh quanh, một lúc, đến chỗ bày mấy cái cây. Cụ lý bìn mới chế ngay: «Lưỡi cây làm thế này thì chết trâu, bò kéo». Cụ Chánh cụ hỏi bao nhiêu tiền một cái, bác cả Toé xem giá rồi bảo 2p50, cụ lắc đầu: «Đắt gần gấp rưỡi cây ta».

Qua hết hàng nọ đến hàng kia, mắt chưa thấy chán mà chân đã mỏi rồi. Ngày vui ngắn chẳng tày gang, giờ đã thấy đồ sập lồi, đèn máy bắt lên như sao sa, cảnh hội-chợ bấy giờ lại một cảnh sùng-lai vậy. Cụ lý đã thấy kiến

Ba Êch đi xem Hội Chợ

Hội chợ hôm khai mại đông, đông lắm. Tiếng cười ói lỏn với tiếng người đi xem, rộn sáo lấp lập.

Ba Êch đứng bên vệ đường, ngắm đi ngắm lại người đi xem, nét mặt phờ phạc bỗng thoáng một nhà buôn đồ gỗ có tiếng ở Hà-thành sắp sửa đi vào cửa để riêng cho người thuê cửa hàng trong hội. Ba Êch vội rảo bước lên, nắm áo ông kia kéo lại, dõn dõn hỏi:

— Đồ này ông vẫn được mạnh?

— Không dám, cảm ơn ông.

Ông kia ngạc nhiên, nét mặt lau lnh của Ba Êch, như cố nhớ xem có phải là người quen.

— Ông quên tôi rồi à? Hội chợ lần trước tôi có mua của ông cái tủ gương, đèn làm! Năm nay lại đến tìm người quen đây.

May quá, ba người vừa ra đến bãi cỏ thì máy đã phanh phách chạy chỉ phải đợi một tí đã được xem ngay. Cụ xem hết cảnh đầu, là cảnh đi nhà bè trên sông Cửa-long rồi đến các quảng cáo rao hàng, sau rồi đến cảnh thứ hai, chẳng hiểu chuyện trò ra làm sao, mà chỉ thấy ông tây với bà đầm ăn cơm tây, ăn hết món này lại đến món nọ ông tây nhai bit tết đến nỗi gáy cả răng, suốt trò chỉ những ăn là ăn, mà cụ thì bụng đói như cào.

Tức mình cụ lắm bả n: «Cố lẽ họ sỏ mắt mình, chớp rất những cảnh ăn để mình nhìn mồm».

Cụ nghĩ về còn hơn, ở nhà đã có sẵn mâm rượu thịt chờ đợi...

H. T. C.

Nhà quê ra thăm Hội-chợ

Gồm bà đầm (tất hạt)!... Từ này đến giờ bà cứ đứng yên không nhúc nhích!

Ông kia mừng quỳnh với và nói:
— Vâng, còn gì hơn, mời ông vào chơi.
— Ấy, ông để tôi đi liền cửa đã.
— Không cần, ông cứ vào cửa này với tôi.

Rồi hai người vừa đi thàng thàng, vừa nói chuyện, người coi cửa tưởng là có cửa hàng trong hội, không nói nữa lời.

Nhà buôn ta chắc mồm được món hàng hời hợt vừa đi vừa nói, được một lúc, quay lại thì đã không thấy Ba Êch đâu nữa.

Ba Êch ở đâu? Ba Êch đương đứng trong ngôi hàng rượu «Opterg» bảo người làm rót cốc rượu sâm banh.

Lông song thấy khoan khoái trong người, Ba Êch lại lảng vảng đến hàng bán kẹo, bán mứt, ném thử mỗi chỗ một ít cho biết mùi hội chợ.

Àn nọ, đồng say Ba Êch thấy hơi mệt, chợt nhớ đến nhà buôn nọ giã bước đến gian hàng gỗ, oản vò hỏi chuyện rồi rồi ngã lưng xuống cái ghế đệm bông... Đã sắp mơ màng, Ba Êch chợt dừng tên miệng điếm một nụ cười, Hai cô con gái xinh, ăn vận theo lối Huế, áo vàng dóm trắng, bước vào, theo sau đến hơn mười cậu công tử. Ba Êch nói, nói mãi, hai cô tưởng là người bin hàng, chịu khó ngồi ngh: Chỉ buôn cho mấy cậu công tử dung mãi chồn chồn lẩn dần hết cả.

Ngồi mãi, hai cô kia đứng giẫy xin phép ra. Ba Êch cũng cảm mũ nôi:

— Tôi xin đưa các cô đi.

— Thế ra ông không bán hàng à?

— Không, tôi cũng là người đi xem. Đi q: a mấy cửa hàng, mấy cậu công tử lại men đến, đồng nghit. Ba Êch, nơi nhiều đã thấy khêk và nhìn đã nọ, nhâm đi qua hiệu ZITEK rẽ vào... cốc bia to để trước mặt trông đẹp hơn hai cô nọ nhiều, Ba Êch nghĩ vậy. Ba Êch thật là có duyên với gái đẹp, đương ngồi uống, trông thấy một cô xinh, vận áo nhung xanh, cổ quảng khăn san, đi một mình... vội đứng giẫy mời uống. Có nọ không từ.

ngồi xuống ghế, cầm lấy cốc rượu, nói chuyện.

Ba Êch trong lòng vui lắm, nói chuyện, nói mãi...

Lúc ấy giờ đã tối, ngồi trước người đẹp, uống rượu bia ba Êch bỗng đến đầu mải đến đây Sau cùng Êch nói: có ô đầu, đề tôi cho người mang rượu lại đây.

— Cảm ơn quá, nhà em ở Khâm-Thị n, số 723, quên cho mang rượu lại, mời quan lại chơi uống rượu nhân thế.

Lúc ấy Ba Êch mới ngã ngựa người ra.

NHẬT-LINH

Imprimerie Lithographique HỢP THANH

96 Rue des Tasser Hanoi

là nhà in thạch-bản có đủ các khít cu, máy móc, chuyên môn in các tư giầu hiệu ngũ sắc:

«Hiệu pháo - hiệu chèo - hiệu rượu - hiệu hương - lịch v. v...»

Các ngài cần các kiểu đẹp, trong nhà có người vẽ chuyên môn, rừt am hiểu về lối khuyệt trương đương thương-mại.

Các thợ làm máy rất khéo- léo, cũ đào luyện lâu năm trong các nhà in tây nam.

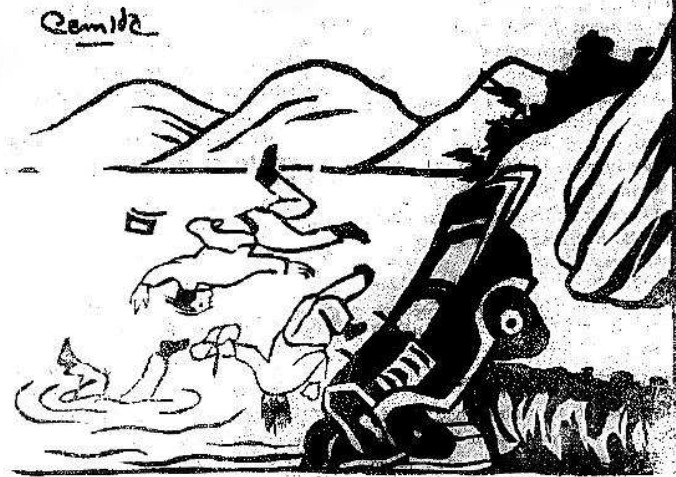
Các ngài cần in các thứ giầu hiệu ngũ sắc, rừ nhiều ít, xin mời lại bản số thương lượng, sẽ được giá rất hạ.

Ở xa viết thư hỏi giá, xin gửi

Hợp thành

96 Rue des Tasses Hanoi

Tranh dự thi.—Số 4

— Tôi nói cho anh biết lần về tới, khó ng. thêm đi đ. ló của anh nữa!

VUI CƯỜI.

Tự vựng hoạt ké

Hội chợ: là nơi hội họp của các tiểu thương và công tử.

Bánh ngọt: là một thứ bánh nếu người bán là cô con gái đẹp thì nhiều người mua.

Thảm bằng cối: là bông hoa trong buồng khách, theo lời người bán hàng nói.

Mã: là một thứ để di truyền tinh thần, bảo thủ hải cổ đượ: vinh hiển, theo lời ông Trần-lô-Tịnh, tác giả mấy cái mã mới bày trong Hội chợ.

Bàn đèn thuốc phiện: là thứ hàng nội hóa của tỉnh Hà-đông.

Gấm: là một thứ lụa nhiều màu để màn dùng.

Chè nội hóa: là một thứ chè giống chè Tàu, gọi là chè Tàu, mà không phải là chè Tàu, khó hiểu thật.

Giấu phẩy: là một thứ riêu cần dùng để người mua hàng khỏi sờ người bán hàng. Thi dụ: xin dùng sờ những người làm công của chúng tôi sẵn lòng tiếp.

CUỘC THI TRUYỆN «VUI CƯỜI»

Bắt đầu từ số 25 bản báo mở một cuộc «thi cười» Trong mỗi số, sẽ đăng lên độ bốn, năm bài mà bản báo xét ra là hay nhất.

Mỗi bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng Giải nhất một năm báo, giải nhì nửa năm báo để thưởng hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo ấy.

Mỗi bài không được quá ba mươi dòng.

Xin đề chỗ ở cho rõ ràng, để tiện việc gửi báo biểu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HẢI

Mỗi số báo sẽ có đăng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng: Giải nhất một năm báo. Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiều dài 13 phân, chiều rộng 10 phân, có lời chú thích hay không cần được, miễn là buồn cười!

Ông P.V.U. Rue A. b. Hanoi Không phải si-via Tranh vẽ

Ông T.V.H Ruelle H.V. Hanoi Vợ con đố chữ 1 Tranh vẽ

Ông báo-Mở Anh keo bị đối Tình thóc mách của trẻ con Nói lều có lý Vô quai giấy Thẻ cá chài ông Dú trẻ trâu già

Cô N.T.Y. Nam-đình Nhiều Khó Vợ nhiều Khó ốm

Ông P.C.K. Hanoi Ai quốc Hót hay Rêm thủng làm sa Jac rôm Điếu cò

Ông P.V.K. Hanoi 2 Tranh vẽ Ông C.H. Rue V.L. Yên bỳ Tranh vẽ thầy giáo, học trò Tranh vẽ người sắp bước xuống đ. Tranh vẽ thầy đánh trò Tranh vẽ ô-tô đồ Tranh vẽ người cầm thí Tranh vẽ y ước Tranh vẽ mua

Ông b.N.K. Rue Charron Hanoi Bà nói dối

Ông Đ.T.T. Rue Trip. Hanoi Lương mới Bà trả lời

Ông N.H.N. Rue P.K. Hanoi Phòng sa Khéo mời khách Cái cối Thúi cũng được

Ông Đ.Q. Rue O'd Hai-phong 4 tranh vẽ

Cô N.T.L. Rue H.V. Hadoag Tình giận giữ Kẹo hơn đàn ông Một việc quan trọng

Ông N.V. Rue Cha. Hanoi Một đũa dây tờ khôn

Bánh vẽ bằng chữ hí hí hí

Ông NBT rue des Hanoi Giấy thừa 2 bức tranh

Ông b X A Yên-bát Bảch gió Ngày giỗ Kê trôm

Ông T.T.H.T.P. quí nhơn Thức bất tri kỳ vị Quan huyện thất vọng Bà đố nói chữ

Ông N.M.K.L.D. Nam-định Quý thuật C. phước Cười dân đời

Ông T.V.T.V. Remo. Hải dương Tranh vẽ những chữ nho không nên dùng Thiệu quá đấm hong 1 người trẻ A h mù giố Bà-mạch lối mới An hết

Của N.H.N.

Khéo mời khách

Ô-tô đóng chặt ních, khách vậy còn đố. Khách thấy xe đóng, không lên, định ở lại đợi xe khác.

Anh phát vé cổ mới, ngài cứ lên thế nào lời cũng sắp được chỗ để ngài ngồi.

Khách lên, xe không có chỗ ngồi, anh phát vé lên mãi, đàn bà, con trẻ kêu oang-oang, mới tìm được một cái khe con, khách ngồi vào không nói nào vừa. anh phát vé ép mãi, rống thế này mà người không ngồi, ngài cứ ngồi. bây giờ tuy hơi chật nhưng đến lúc nữa xe chạy nó lóc rưởng thì vừa.

Của T.T.H.

Quan huyện thất vọng

Quan huyện B, mới đui lên hát nọ, bà lớn còn thu xếp công việc nhà quê chưa ra

Ngay kia, khi ở công đươn vào, quan kêu chú lính Đùn báo:

«May về quê rước bà may ra đây»

Quan mong mời, bỗng Đùn hơ hải chạy vào báo: «bà... qua... n. bà...», con đã đến». quan xua nạo có tinh hay ghen nên báo võng thẳng bà vào hậu đường, vì nó không muốn cho người ngoài thấy uy mình, ngại bao sa.

Khi đến nhà sau, hỏi vợ một bà già ngồi tám mươi tuổi: quan thịnh nộ quát to lên máng Đùn rằng: «Tao... may về rước bà 10 sao mấy lại rước bà nói may đây?»

— Bám quan lớn, thật là bà nội con, con không dám nói luo.

Của D.T.T.

Khó trả lời

Trong lớp thầy giáo đang giảng cho học trò nghe về cái công dụng của các bộ phận trong thân thể người ta về cái tài tình của Hia-công trong việc sắp đặt các bộ phận ấy. Thầy đã cho ta cái gì là đầu hữu dụng cho ta cả. Giờ làm cái gì cũng có lý!

Này như mắt để trông, lông mi để cho bụi khỏi vào mắt, tai để nghe, bên ngoài lỗ tai lại có vành tai để hứng lấy tiếng động ở ngoài đưa đến, mũi để ngửi...

Thầy ơi... đến đây thì một anh học trò đứng lên hỏi:

— Thưa thầy, thế vú đàn ông để làm gì?

Độn nhà

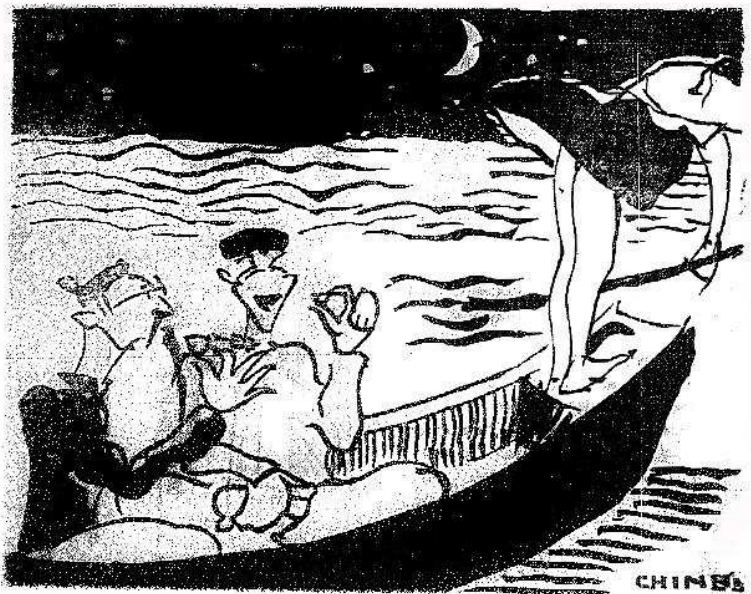
Hiện Bao-chế Thiên-Hòa-Đường trước ở số nhà 25 phố hàng Gao gần chợ Đông Xảo Nay dọn đến số nhà 20 phố hàng Đường xin xem mạch và báo thuốc cho thường.

Vậy các ngài có lòng chiếu cố xin rời gót gỏ: lại. Bản hiệu rất lấy làm hoan nghênh

Thiên-Hòa-Đường chủ nhân Hứa-Gia-Ngư.kính c o

SẦM ĐỒ NỮ-TRANG! NÊN ĐẾN HIỆU VẠN-TƯƠNG Chính hiệu Bà Lục số 293 k. Phố Chợ sắt Hải-phòng Có bán theo cách liêh hóa giao ngân.

Tranh dự thi.—Số 5

Ướt rượt trông.

Họ xem đó ...

- Các ông mua gì?
- ... Đẽ chúng tôi còn xem nữa.

Họ xem đầu xào lợ

- Gớm ... Sao mà béo thế!

CUỘC ĐIỂM... BÁO

Hai người nói chuyện

- Sao b'ô Đòng-phương lại hay dùng chữ nho?
- Báo Đòng-phương bỏ chữ nho thì còn có cái gì đặc sắc? Vì vậy viết chữ nho không ai hiểu mà vẫn cứ viết để chờ đến ngày thì hẳn không viết nữa.

- Báo ngài sao dùng nhiều chữ nho thế
- Tôi vẫn biết vậy!
- Biết mà ngài vẫn dùng?
- Ấy chính thế... ngài tinh bỏ chữ nho đi thì hết... không còn gì nữa!

Ngo-Báo báo ra buổi trưa xuất bản về buổi chiều mà báo rất chuyên đảm tối. ánh sáng mặt trời buổi trưa thường hay chiếu vào nơi bang edong, ngộ bèo, rồi rang « bọn điểm ngang » (tối là thể lâu thì đúng hơn và lối chơi đêm của hoa loang toàng: hễ cho con gái 15 tuổi bán chôn nước miếng, ông tham hay ông phàn cho vợ đi chơi ngang để lấy tiền cho mình tiêu.)

Những chuyện ấy, qua dưới mắt đàn bà con gái đọc Ngo-báo chắc bỏ chỉ lấm, nhưng có lẽ chỉ bỏ chỉ nhất cho ông chủ nhiệm tờ báo đó. Vì lẽ thứ hai ấy, nên Ngo-báo hay bàn chuyện đêm tối.

Báo Phong-hóa ra ngày 6 Octobre số 16, có một bài xã-thuyết đề là « Tinh thần khủng hoảng »

Phụ-nữ thời-đam ra ngày 14 và 15 Novembre nghĩa là 40 ngày sau, có một bài xã-thuyết cũng đề là « tinh thần khủng hoảng »

Mà lạ, bài « tinh thần khủng hoảng » của Phụ-nữ cũng ra-ra giống như bài « tinh thần khủng hoảng » của Phong-h.a.

Mọi biết hai tờ báo hay, hay thường công một + kiến.

Nhưng bạn đồng-nghiệp Phụ-nữ khó mà tỏ ra được rằng, trong hai tờ báo chính báo Phong-hóa bất chước.

Tứ mỗ đi xem hội

Hai năm lại một lần,
Hội chợ Hà-thành mở.
Các sừ hợp bản buồn,
Vui thay cảnh hội chợ!

Rực rỡ mọi hàng bày,
Thượng vàng đến hạ cám.
Hàng gì cũng đẹp, hay,
Chỉ sợ không tiền sắm.

Sân vật đã hàng hà...
Bán mua khách lại lăm.
Nhưng mà đệ nhất dòng,
Là số người đi ngắm.

Khắp mặt kẻ sang hèn,
Trẻ già, cùng nhơn bé,
Thôn quê đến thị thành
Nhân vật đủ mọi vẻ.

Áo xanh, quần nước cua,
Bộ cánh tán thời « sốp »
Thấy gái chỉ theo đuôi,
Ấy phường công tử bột.

Kìa bọn tiểu thư vôi,
Phấn son hề vẽ mặt,
Nhớ như sáng lại chiều,
quảng cáo, cho duyên đất.

Lại nhiều trò trống vui:

NÊN DUNG

Sà phòng thơm rửa mặt hiệu

MONDIA

vừa thơm, vừa rẻ, Có bán khắp mọi nơi

HIỆU ÍCH-CAT
47 HÀNG GAI HANOI
LÂM ĐỒ CÁC THỨ
DẤU VÀ CLICHÉ
GỖ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
CAO-XU VÀ BIẾN ĐỒNG

Kèn thổi nghe riu-rật,
Chớp bóng xe óng quanh.
Năm xu vào chằng đất

Nhà văn-sĩ can tiền.
Chiu khó đi xem hũ,
Chẳng chịu về tay không,
Được ôm giấy quảng cáo.

Đi chơi hội chợ về,
Rạc cầu, lấm quần áo.
Được lợi mấy bài thơ,
Góp dâng Phong-Hóa báo.

Tứ Mỗ

Hội người

Về vào hội chợ năm xu,
Mắt tiền nhưng được lu-bù một phen.
Gần xa nô nức đến xem,
Người như ném sỏi cổ chen nhau vào.
Nhớ như kia bọn má đào,
Bộ cánh cáo-cáo ngọn gió phất phơ.
Nôn na moi về mọi ưa
Nội đàn công tử vật vờ theo, đuôi.
Đầu tron muốn đánh bầy mồi.
Nước hoa nước hoét sực mùi thơm tho.
Nút giấy cá-vật cực to,
Quần chàng áo rộng vai so long đình.
Mặc người mua ban kinh doanh,
Hề đầu lăm gai thi nhanh chân vào.
Ngay ngáy oanh yên, sỏn sao,
Tiền vào đầu đất ngày nào căng đông.

Nam Chân

Quái! lạ quá!

Quyền ấy giấy nhúng 218 TRANG bán có Op.35; không những thế, truyện lại hay, văn lại vui; mà nhất là tác giá lại là nhà tiểu thuyết.

NGUYỄN-CÔNG-HOAN

mà sao lại đề nhan là:

Những cảnh khôn nạn

Một việc cải cách lớn

phái nữ-lưu tại kinh thành Huế

Khắp ba-ky, lâu nay việc gì cũng heo tan thời mà cải cách, nhất là phái nữ lưu tại kinh thành Huế. đó này ai càng trang điểm giết nên ngày nào nhà giấy thép Huế cũng nhận được hàng mấy chục hộp nữ trang hoa tai dâm và vòng bít kiểu mới y nhà Bồ-Chân-Trung Hanoi gửi về Có lẽ những bậc nữ lưu khế các cổ trang điều để ngập nghề chăng? ...

CHỈ CÓ HIỆU ĐỨC THÀNH

N° 3 Rue des Médicines Hanoi

Tại Hội Chợ Hanoi năm nay

Vì trong lúc đồng tiền eo hẹp, nên tại Hội chợ năm nay ở những gian số 10-12-14 và 16 giấy H nhà đồ gỗ Hồ-Phong ở Nam Thành sẽ đem lên bày những đồ gỗ đề trang hoàng trong nhà: như buồng ăn, buồng ngủ, salon, tủ chiếu theo lối tây và lối tây rất nhã, rất tinh xảo, giá thật rẻ. Vậy các ngài muốn sắm đồ gỗ ở Hội chợ Hanoi năm nay chớ nên bỏ qua mà chúng lại xem những gian hàng ấy.

Ngân phiếu, bài vở, thơ từ, xin gửi **M. NGUYỄN-TƯƠNG-TAM** 25 B.1 Henri d'Orléans, Hanoi

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

Báo Nhân-loại sắp ra đời

và báo Chớp-bóng tái bản Ông Đặng-trọng-Duyệt, chủ-nhiệm báo Chớp-bóng và báo Nhân-loại, vừa cho bản báo biết tin rằng từ giờ đến cuối tháng, ông sẽ cho xuất bản tờ báo hàng ngày « Nhân-loại » của ông mới được phép. Còn tờ Chớp-bóng đình bản từ ngày ông đi Saigon. Chẳng may ông bị hạn, về yếu mãi, nay đã bình phục hẳn thì nay mới cũng cho tái bản Ông hứa rằng báo Chớp-bóng xuất bản chuyên này, sẽ rất hoàn toàn và có thể so sánh được với các báo mỹ-thuật bên Âu, Mỹ, Nhật.

Một số đóng võ quan Nam-triều sẽ phải về hưu

Trước đây triều đình Huế vẫn có một số Ti-vượng-thư bộ binh, một viên Tiền-ti-vượng-thống, vài viên thống chế, để đốc và giám sát quân lính khổ vùng. Mà việc tuần phòng thì vẫn do lính Pháp Nam do các quan võ Pháp trông nom. Sau khi hồi loạn, Hoàng-đế Bảo-đại có dự định sẽ cho về hưu một số các võ quan Nam để cho công kế được bớt đi một món khá lớn.

Hiện-pháp mới của nước Xiêm

BANGKOK. — Đến 10 Décembre này, Xiêm-hoàng sẽ thiết tại triều để ban bố Hiện-pháp mới cho quốc-dân. Sẽ có 3 ngày hội vui về ở khắp trong nước từ 10 cho đến 12 Décembre. Sau đây Xiêm-hoàng và Xiêm-hậu sẽ đi nghỉ tại Hua Hin.

Người Nhật tiêu trừ Nghĩa-dũng tại Mãn-châu quốc

THUONG-HAI. — Hiện nay tại Mãn-châu, sát trận lẫm, bầu thủ biến xuống quá 0, Quân Nhật nhân dịp này đến đánh quân Nghĩa-dũng rất gấp. Tiền-quân Nhật đã dùng 40 bọc sắt vây học lấy Tề-tê-áp-nhĩ rồi. Người Nhật nay dùng có tới hơn vạn quân để đối phó với quân Nghĩa-dũng tại Mãn-châu quốc.

Còn hơn quân Tàu vây quân nhiều xong khi giới ti-lương thực tế trên các cũng khó lòng mà ở trong đầu được với quân Nhật.

Cái án vợ chồng Nonless

SANGHAI. — Về vụ vợ chồng Nonless bị chính-phủ Trung-hoa xử án khổ sai trong thân về tội tuyên truyền cộng-sản, nay đã xong. Vợ chồng Nonless bị giam tại nhà lao Nam bình đã chịu yên thân chịu tù mà không kêu ca gì cả. Nhà lao đối đãi với vợ chồng Nonless cũng tử tế lắm rồi (thang cơm được gấp đôi nhau nói chuyện vài lần).

Tân Việt Nam thư xã 33bis Rue Lamblot Hanoi Xin giới thiệu :

Quốc-văn-cụ-thể là quyển sách bán rõ cái nguyên-ủy và các thể-tài những lời văn-thi của ta khi xưa như : ca, từ-khúc, phú từ-lục, kinh-nghiã, văn sách, văn xuôi của ông táng Bùi-Kỳ, giáo sư trường Cao-đẳng soạn, giá 0p80
 II Võ gia-đình là bộ giáo-duc tiểu thuyết Sans Famille của Hector Malot say mới dịch ra quốc văn lần thứ nhất giá 1p00
 III Đồng-chu-liệt-quốc số I và số II giá mỗi quyển 1p00

Tin Thượng-hải lại có báo rằng : « Nonless có xin cho đem y về giam tại nhà lao Soetchedu nhưng người Tàu không cho. Muốn phải đổi thái độ ấy Nonless đã nhủ ăn.

Chính trị nước Đức. — Đại tướng Won Sleicher được cử ra lập Nội các BFRLIN. — Hitler lại vừa biến một bức thư đệ lên Thống-linh Hindenburg xin giao cho mình chức trách lập nội các Xong le thống-linh đã từ chối, con người đoán pien này lại phải triệu Won Papan ra mới xong. Nhưng trái lại tin ấy, thống-linh Hindenburg vừa mới giao cho nguyên-thượng thư binh bộ won Sleicher trách nhiệm lập tòa Nội các.

Chả hẳn Won Sleicher có đủ tài mà cầm chức thủ-tướng phen này chăng ?

Kết quả cuộc thi xe đạp Hanoi -- Haiphong -- Hanoi Nguyễn-văn-bồng vượt giải nhất

Thật từ xưa chưa từng có cuộc thi xe đạp vào lòng trọng đến thế. Vì trước kia anh hùng cứ ở Bắc-kỳ nhất với các kỳ Nam-kỳ nhất với Nam-kỳ bây giờ mới lần ngày gặp nhau để định ngôi bá chủ. Tên hai bạn Yên còn ở Saigon điện ra làm cho báo nhiều người có tiếng ngoài bắc như Thọ Cồng, Báo Văn Văn il lập được không giám đánh bạo ghi danh 16 tài tử chen nhau xông chũu nhật 14, 15 eembre

vừa rồi toàn là những tay luyện lọc ch khi cả

Cho nên con đường Hanoi -- Haiphong cả đi lẫn về dài những 204 cây số mà chỉ giữ lại nổi có 2 tên Còn 14 « của r » về đến đích thứ tự như sau này :

- 1 Nguyễn văn bông
- 2 Lưu văn Nhuận
- 3 Bùi văn Bắc
- 4 Nguyễn văn Huệ tức Xôm
- 5 Nguyễn văn Yên
- 6 Nguyễn văn Côn
- 7 Nguyễn trọng Sach
- 8 M. Can
- 9 M. Charles benoit
- 10 Ng. văn Đán
- 11 M. Walter
- 12 Đồng văn Lộc
- 13 Ngô văn Tinh
- 14 Ng. văn Xừu

Tính ra chạy mất 7 giờ 20 phút trung bình mỗi giờ chạy được 29km14 Sáng 8 giờ 30 ở Hanoi khởi hành 9 giờ 45 tới Hải-phong mất 3 giờ kém 10 về đến Hanoi

Cải chính

- 1- Trang 2 cột 3 dòng 11 xin đọc ; . . . đến đây để làm gì, thì chốt một ông to béo y lần là vậy chứ lờng đến . . .
- 2- Trang 2 cột 4 dòng 37 xin đọc ; 161. cụ a l
- 3- Trang dự thì số 6 thiếu một căn đầu đề : Cái thú ngày xưa.

BÔNG BẢO NÊN DÙNG :

Xà phòng Nam-việt

Thấp được rung chuông đặc lối đường, Hời ai nơi đó để làm gương. Trau-tria mặt mày cho tươi tốt, Giũ-giũ thể thân đừng trắng cường. Khai phá đất hoang chằm thực-nghiệp, Chấn-hưng Nội-Hoa giúp C. ngi-thương. Xà-phòng khuyến gắng người Nam-Việt. Lưng lấy sao cho khắp bốn phương.

Tổng cục : Phan-thiết — Lagi Maison

MINH-GIANG 2, R. e. Hồng Khánh, 2 PHAN - THIẾT (Annam)

P. S. bản hiệu còn trữ bán nhiều hàng Nội-Hoa. Ngồi nào có lòng mua giúp cho chúng tôi được một hai thứ hàng gì thì cho biết chỗ ở, đồng chúng tôi sẽ gửi cuốn mục lục hầu qui ngài.

Bản hiệu cần dùng mỗi lĩnh một người đại-lý đợc-quyền chuyên bán hàng Nội-Hoa trên đây.

Ngồi nào muốn ? Xin viết thư thường gửi hàng đi các nơi xin miễn gửi theo cách « lĩnh hóa giao-quyển ».

CINEMA PALACE

Bu Mercredi 7 au Mardi 13 Decembre 1932

Pathé Journal sonore et Parlant

Actualités arrivées par avion Un Film aux réjouissantes Aventures Les galeries Levy et Cie

Interprété par Charles Lamy, Leon Belieres Les Galeries Levy et Cie vendent de tout Grand coupons de rire en grande largeur soldés a des prix scandaleux. C'est un Film parlant fait à Nizza

CINEMA CARNOT

Rue Dieux Fils Hanoi A partir du Lundi 5 le cabre La piste de L'épervier Grand Film aventure Les Variétés

CINEMA PARLANT

Bu Vendredi 9 au Jeudi 16 Decembre 1932

Raimu

Le grand comique dans Mamanlle Nitouche Grand succès ce Fou Rire

TIẾNG LỬNG KHẮP HOÀN CẦU

CHE KIM-THAI

CHU V.S. CHE NHẬT-PHẨM TAM-HY

Nhỏ cảnh sanh nước mua tại :

Hanoi Hàng Ngang Số nhà 3
 Haiphong Phố Khách Số nhà 110

— Cũ đi đâu với vàng thế ?
 — Ấy chử! Ông để tôi kéo nó về cho người ta mong đợi thì không tiện?
 Ai mong cụ ?
 — Tôi chỉ có bữa đi dự tiệc ở hiệu của tây Lạc-xuân số 5, mà ông có biết không ?
 — Ai bảo tôi là gì hiệu Lạc-xuân, có phải ở số nhà 55 phố hàng Đông mà là hiệu người Hà thành của người Anam mở; số nhà số 528 chứ gì.

Chiều khách

Bây giờ, làm lúc ngời buồn. Tôi nghĩ đến chuyện ấy, tôi lại vừa buồn cười, vừa xấu hổ...

Ngày tôi còn đi học ở Hanoi, tôi vẫn nghe anh em bạn khác bảo nhau rằng hiệu thợ may Đại-Ich, mới dọn đến phố Hàng Bông, có một cô con gái đẹp lắm, mà ai đi trông thấy mặt lại cười phải chĩa là một vị tiền thư tán thời, một người giai nhân tuyệt-thế, và công nhận cái tên lộng cho cô là « Ngôi sao Hà Thành » là không sai!

Ừ, không biết các cô gái non, đến tuổi mà chưa được bố làm vợ, thường hàng ngày bị các công tử nhấc nhòm luồn, thì các cô có hay bất hờ không? Có khi các cậu lại gọi chẳng là « mẹ nó » mới lảo chữ! Ấy, cô này cũng bị chúng tôi, đùa nào, đùa ấy khép án vắng mặt một cách vô lý thể. Duy (ô tôi, tôi chẳng đạo đức gì, nhưng không nhận vợ vì tôi mới chỉ được nghe tiếng chứ chưa được biết người; cho nên mấy bận đi qua, tôi có ý liếc mắt nhìn trộm vào trong tủ hàng, nhưng lúc quá, không bầu nào rõ, chỉ thỉnh thoảng mới thấy có ấy ngồi thoa-lơn bên quầy, mà mặt mèo sặc sau hai lần kính tử!

Cụ Đại-Ich, — tôi xin phép các ngài cũng bị ngoài tai, vị nào có con gái đẹp, thì tự nhiên trông ra phúc hậu, oai vệ ngay, mà đường đường một đấng bô vợ, dù đầu ria chừa có, dù vẫn còn trẻ măng, nhưng tôn lên là cụ cũng đang, mà cô em càng non nà thì ông cụ càng có giá trị? Cụ Đại-Ich cũng có giá trị lắm, tuy mặt cụ cũng còn non non, chỉ độ ba mươi, bốn mươi tuổi là cùng!

Cứ xét mặt cụ, thì cụ cũng là tay dao dề, thâm trầm lắm, nhưng dáo dề thâm trầm ở đâu, chứ đối với khách mua hàng, cụ rất dịu dàng, ngọt ngào vui vẻ, nhất là rất lễ phép, cái lễ phép ăn người của nhà họ, vì thỉnh thoảng sẽ lời su nói, cách cử chỉ của cụ, nhiều người phải vui lòng, miễn cưỡng mua một thứ hàng không vừa ý!

Tôi lập tâm xem mặt cô con gái cụ mà chẳng ăn thua. Một lần xin được tiền nhà may bộ quần áo tây mới, tôi quyết vào hàng cụ, dù đất rề thế nào cũng được một dịp lam quen, để hạn hạn này khác. Tôi yên trí tài nào cũng gặp mặt cô con gái cụ, nhưng ngờ đâu, số tôi đen, đã cố trốn vài, do người, dăng dai cho đến hàng giờ đồng hồ, mà không gặp, tôi đành ngậm bồ hòn ra không. Giá luận cho phép khách mua hàng được năm ăn vạ từ từ ở nhà thì có đến khi gặp cô con gái thì tôi cũng chẳng về!

Cụ Đại-Ich tiếp tôi rất lễ phép. Cứ những lời cụ rót vào tai tôi, thì tôi tưởng đầu cụ đã tỉnh hồ quàn áo ấy đất hơn hiệu khác ba đồng bạc, nhưng tôi cũng không dám ăn hậu chút nào, mà giá cụ ai làm ơn thả ngay tiền thư nhà cụ ra cửa hàng ấy cho tôi được biết mặt thì dù cụ của nặng mấy, tôi cũng phải cố nhắm mắt, nhắm mũi mà thọc tiết vì tiền!

Đây, những câu sau này, tôi nhắc lại các ngài nghe xem có ngọt ngào không:

— Năm ông, từ đầu mùa rét năm nay, chính tôi được nghe ngài chiếu cố may cái hàng này lắm.

— Nào, bác cái đầu ra áo hầu ông.
— Xin phép ông để cái này bên này:
Cách tiếp khách của cụ Đại-Ich làm cho tôi ngưỡng ngạ cả chừng, bởi vì tôi ba mươi tuổi toẹt, chỉ bằng tuổi con rề cụ là cùng, mà cụ cứ gọi là ông! Bởi vậy, tôi phải gọi cụ là cụ.

Vài hôm sau, tôi đến thử quần áo. Lần này cũng như lần trước, bông hồng chẳng thấy ở trước mặt, mà tiếng lễ phép xuống cứ làm ngược hai tai. Rồi đến hôm lấy quần áo về, tôi cũng chẳng được thấy tin sùng của Ngôi sao Hà thành! Chán quá, thà vứt mấy chục đồng bạc xuống sông, xuống biển còn được xem lắm!

Tôi định cố tìm xem có chỗ nào may bông dề bề boe, bắt chửa đi, chửa lại cho có cơ mà ra vào cửa hàng vài lần nữa, nhưng số đen đui, họ lại may khéo quá mất rồi.

Nhưng từ đó, tôi lấy lại được cái lối cón con, là được đứng vào hàng nữ giới của cụ Đại-Ich vì một lần gặp cụ ở phố, tôi chào cụ, cụ còn nhớ mà khen bộ quần áo may rất người.

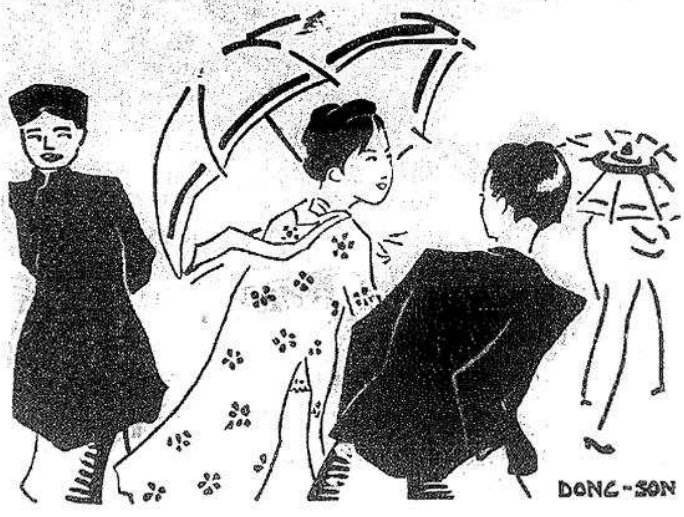
Một lần nữa, tôi cáo sấm cái mũ tôi cũng lại đem đầu vào đó, thời thì đất rề thế nào cũng bấm bụng mà mua, tuy

hai gấu quần, là kết cao mua-mút của đôi giày chồm bit mùi lam...

Thấy cái mỗi ngon, tôi quyết sẵn cho được. Tôi rào cẳng đuổi theo. Lúc đến gần độ mười thước, thì một luồng hơi thơm thoảng thoảng đã làm nở nang mũi tôi. Tôi cố trông suốt qua tầng vải ô, thấy về rõ bong một cái đầu xinh xắn, cái áo sà tanh xanh, tron nhàu bông như cũng khít lấy cái lưng ong bum-húp tron tròn, thỉnh thoảng làn gió lại tung cái tai áo ngoài, thì lại lộ cái áo cộc lụa mờ già viền đấng ten, ôm chặt lấy cái đũng quần côm chân phình ra, mà hai ống xếp là phẳng tấp!

Khi đang trông trọc ngắm từ đầu đến chân con bô lạc ấy thì thình lình tôi đi sát ngay trước mặt cụ Đại-Ich mà tôi không biết. Cụ Đại-Ich trông thấy tôi, tay cất mũ, tay giờ ra, và nói:

— Kia, thưa ông, ông cũng đi chơi hội-chợ, có vui không?

ĐÔNG-SƠN

cũng lại không gặp mặt cô con, nhưng được nghe cụ mắng người nhà cậu sau này cũng là dạ:

— Xà! Lão nào bán cho người ta thì mới được tính giá ấy, chứ bán bần ông đây k a mà! Xin bớt ông năm bạc.

Như thế thì tôi đối với cụ Đại-Ich chẳng phải là người ta nữa, nghĩa là người quen, người thân, người nhà rồi vậy! Cho nên chẳng lâu nào tôi gặp cụ ngoài phố, tôi không có làm cho cụ trông thấy, để chào trước, cũng bắt tay chuyện trò.

Nhưng tôi vẫn lăm lăm một điều, là cô con gái yêu qui của cụ, tôi vẫn thấy anh em ca tụng, mà chính tôi thì chẳng rõ ngộ khoái ra làm sao, vì bản nào liếc mắt vào mà có gặp cô ngồi bên quầy, thì tôi cũng chỉ thấy mặt cô mèo sặc sau hai lần kính tử!

Một hôm, vào ngày Hội-chợ. Cũng như thói nhiều hàng công tử bột, tôi thẳng bộ đi đi điện gái. Tôi lướt hết giấy hàng nọ sang giấy hàng kia trong Hội-chợ, mà chẳng thấy một ma nào lọt vào mắt xanh!

Đi đã bại hai căng, thì may sao, khi ngoài ra công, tôi thấy đằng trước tôi, thướt tha một cái bông hồng đi một mình cũng ra phía công.

Cái bông hồng ấy là một cái ô khum-khum mùi sữa, dưới cái khung ô là một cái áo mùi sen là cây đang bay phấp phới, dưới cái vật áo là hai cái ống quần trắng nhỏ bé như ống sậy, dưới

Tôi thì lễ và trả lời:

— Vâng, thưa cụ, hội chợ năm nay cũng như mọi lần. Tôi định vào sắm cái nóp bằng tre trạm, nhưng không được cái nào vừa v.

— Vâng, tôi cũng chẳng mua được gì. Tôi không muốn nói chuyện lâu, nên chỉ cười nhạt không trả lời thì cụ Đại-Ich đã khéo mồm miệng mà nói tiếp:

— Xin phép ngài để tôi giới thiệu ngài một chỗ bán hộp tre trạm của người anh em. Tôi xin đi hầu ngài tới đó, ngài thử tron xem rồi chiếu cố cho...

— Cảm ơn cụ, xin để bạn khác, vì tôi có người nhà chờ.

Người nhà tôi tức là cô gái đây ấy mà, các ngài có biết không? Nếu cụ Đại-Ich cũng đi với tiền thư nhà cụ thì tôi xin bám chặt lấy cụ. Vậy ai bảo cụ găm con gái ở nhà, để cụ chẳng được đi «hầu» tôi đến cái hàng của người anh em để tôi «chiếu cố»!

Thoát được nạn cụ Đại-Ich, tôi lại phải đi rào cẳng, đuổi theo mời. Lúc đến sau lưng, tôi còng ngắm cái dáng đi của cô ta, càng thấy yêu điệu, cái tay vung vẩy sao mà khéo và mềm thể! mà trời ơi! không biết nước hoa có ấy mua bao nhiêu tiền một lọ mà thơm được làm vậy!

Tôi tiến lên trước, để quay lại nhìn mặt! Ơi mẹ ời! không biết con cái ông bà nào mà đẹp được đến thế! Cái mái tóc lơ rề đường ngoi lệch, trải kỹ càng

qua, nhưạ nó kỹ càng ở chỗ có ý làm chon người ta tưởng làm là trải rồi rả, nó lờa sủa xuống trần, xuống má, nó tỏa ra che quần lấp gáy, lấp tai, cái giây truyền quang qua cổ, dẫu trong làn áo trước ngực, tuy kín mà kín hờ, vì nó vẫn lỏng lẻo, thành ra háy háy như cánh hoa phù-duong. Đôi môi đỏ đỏ cũng khéo tặng thêm vẻ tươi của cái miệng bầu bầu, lúc nào cũng sắp sẵn một nụ khuynh thành.

Đến hai con mắt thì đẹp không có chữ mà tả nữa. Có lẽ tạo hóa cũng mất làm công, kén tron mãi mới được cái mặt này xứng đáng để phò thác hai con mắt ấy.

Nói tóm lại, trông cô tiền thư này, như như như bông hồng mới nở, bầu bĩnh như cái gối mới nhồi bông vậy.

Tôi ngắm cô ấy, ngắm chòng chọc mãi khiến cô ấy ngược, và phải che ô lấp mặt đi. Tôi đành trở thời trắng tron, ăn là bên phải có đá che ô lấp, thì tôi soay sang bên trái v.

Trong bụng tôi bối rối. Tôi nhìn trước nhìn sau, không thấy có ai, bèn thảo vội ngay một bức chiến thư. Tôi tùm tùm, nói hàng quơ rằng:

— May quá, hôm nay đi hội-chợ tưởng là phi công!

Hồi đoạn liếc vào cô ấy và cười. Cô tiền thư biết tôi, có ý trêu ghẹo, bèn soay cái ô sang bên trái. Lập tức tôi lại đi sang bên phải.

— Gớm làm bộ quá, Có đi hội-chợ có mua được gì không?

Cái ô lại ngã sang bên phải, mà tôi thì lại đổi sang bên trái!

Thưa cô, có làm ơn cho tôi biết bây giờ là mấy giờ rồi!

— Cô ở phố nào? Sao tôi trông có quen quá!

Cái ô lại nghiêng về bên trái, mà tôi lại buồn sang bên phải!

— Trời còn nắng đầu mà tre ô! Cái đồng-hồ đeo tay của cô xinh lắm nhỉ! Nó bé thế sao nó cũng chạy được! Chẳng ước gì tôi được làm cái đồng hồ kia!... Cứ mỗi câu tôi nói ra, thì cái ô và tôi lại chuyên nhau đổi chỗ. Mà sao cô bé gau li, nói thế nào cũng không hề nhách mep!

Tôi thấy bao nhiêu mời của tôi thả ra, mà cả chẳng cần cầu, tôi bèn trắng tráo, miệng thì cười, mắt thì liếc, tay thì đi cái ô và nói:

— Con gái sao cũng có người ác nghiệt và khinh người làm vậy, hỏi từng ấy câu không trả lời!

Bỗng tiếng giầy lộp cộp đằng sau đập vào mang tai tôi làm cho tôi quay lại, thì là cụ Đại-Ich đi tới. Cụ Đại-Ich không nhìn tôi, nhưng khi tới ngang mặt cô tiền thư, thì cụ đập vào ô cô, và bảo cô một cách ngọt ngào rằng:

— Kia! con, ông hỏi sao con không trả lời ông đi!

25 11-32
NGUYỄN-CÔNG-HOAN

ĐÀ ĐỌC BỘ
Những cảnh khốn nạn
Của soạn-giả Nguyễn Công-Hoan thì đậm chún các tiền thuyết khác!
Sách giấy 218 trang, giá 9p25.

HÈN ĐÔNG
Sở phòng thơm rửa mặt **HÈN**
HONDIA
vừa thơm, vừa rẻ, Có bán khắp mọi nơi!

hồn bướm.. ..mơ tiên

của E Khai Hưng

Tranh vẽ của Đông-Son

Đã lên hai tối các nhà sư ở những
lều lều trên rừng được giấy mời
của sư Long Giảng từ tu đến dự lễ
rất đông.

Nghị sân chùa, ở giữa bảy ba từng
án thư chồng lên nhau theo hình bậc
thang. Hai bên cũng đều có án thư.
Nền thấp linh tinh, ánh sáng phản
chiếu vào những mặt kính tròn ở các
mũ giấy bày la-liệt kín cả mấy hàng
án thư, trông lấp lánh như các vì tinh
tá trên trời.

Tối nào các nhà sư cũng chia nhau
lên tuốt tung kinh đến tận hai, ba giờ
sáng, hoặc ngồi ở chiếu giữa, hoặc
đứng sát các án thư bên. Cứ xong một
lần tụng niệm lại có đánh trống lớn,
trống con, thanh-la, náo bát nghe rất
là inh ỏi.

Đến tối thứ ba thì vào đàn giải kết.
Sư cụ chùa Long-giảng vì già yếu,
mà việc đàn chay thì lại mệt nhọc,
nên một đồ đệ có là sư ông chùa Long
vân đứng chủ-chương. Sư ông ngồi
ở trên chiếu giữa tung kinh một lúc
tại ra chạy vòng quanh đàn, nghĩa là
đi lượn khắp các hàng án thư, theo
nhịp nhanh hay chậm của tiếng trống
và tiếng thanh la. Sau lưng sư ông
đến gần hai chục người chạy theo,
nào tiền, nào vĩ, nào thiện nam tín
mữ cũng là những người nhà sư chủ.

Ngọc đứng ngắm một tràng người,
tay chấp ngực chạy lượn khúc, quanh
khi tiến co, khi lui rất là nhẹ nhàng,
ấn dấp, như lặn trên đôi bánh xe nhỏ,
lại tưởng tượng đến những người
bằng giấy trong chiếc đèn kéo
quần hôm rằm tháng tám vậy.

Chạy xong một tuần, sư ông lại
vào chiếu giữa, múa mệnh quyết ấn
trông rất rẻo tay, rồi cầm kéo cắt

những đồng tiền kết giấy, thành hình
người và chèo lũng lảng ở quanh
minh sư. Cứ mỗi lần lại cắt bốn, năm
đồng ký cho hết là tan đàn.

Trong khi ấy thì những người tùy
tông hoặc vào ngồi lễ ở sau lưng sư
hoặc đứng sang một bên, lẩn vào chỗ
người đi xem.

Ngọc đứng chờ ở một số, bỗng thấy
chạy xong một lần lại gọi chú Lan

là nghe tiếng : bực kêu lại càng như
bết lấm.

— Đây là người giữ ngựa và người
cắt cỏ cho ngựa ăn, đi theo hầu thầy
Đường-Tăng sang Tây-Trúc lấy kinh,
đàn này tức là ôn lại những sự tích
đi lấy kinh.

Bấy giờ có tiếng ai thì thê trả lời
ở sau lưng:

— Sự tích ấy tôi cũng biết, chép

dầu không trả lời, còn chú Lan thì
không hiểu vì sao cũng bẽn lẽn đi
lảng ra nơi khác.

Tôi theo lại sẽ hỏi :

— Người nào vừa giờ đây chú?

Chú tiểu thờ đài không trả lời.

Ngọc đoán ngay là cô con gái phải
lòng chú, liền lại hỏi:

— Có phải cô Thi của chú đấy
không?

— Nam vô a đi (đá-phật)!

Ngọc chưa kịp hỏi câu thứ hai thì
chú Lan đã vội vã vào trong đàn, vì
lúc bấy giờ cắt kết xong lần thứ tư,
sư ông đã lại ra sân chạy đàn. Ngọc
nhìn theo thì thấy người con gái ban
này cũng chạy ngay đằng sau chú
Lan, nét mặt cô vẻ hơn hờ lấm, khiến
chàng không thể nhìn cười được.

Đàn vừa tam nghĩ, Ngọc vội chạy
ngay lại chỗ hai người, mỉm cười
mà khen lẩn khen đề:

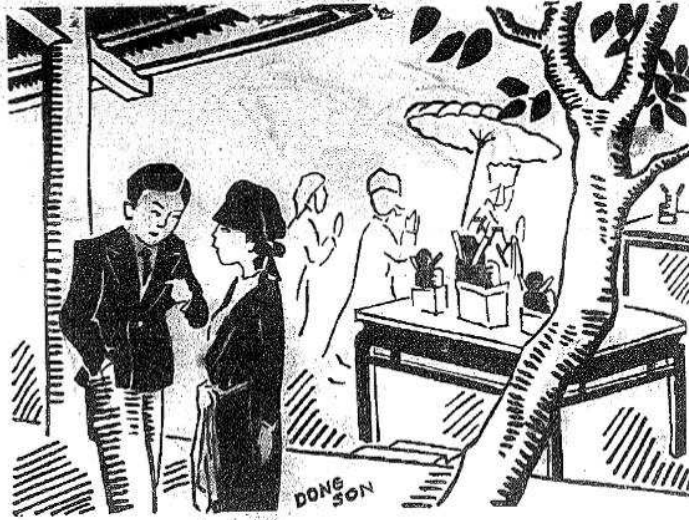
— Chú chạy đẹp quá, nhất là có cô..
cô gì? à cô Thi chạy theo sau càng
đẹp lắm.

Người con gái nghe gọi đến tên Thi
thì ngờ ngác nhìn Ngọc rồi lại nhìn
chú Lan, Ngọc thấy vậy nhớ ngay
đến câu chuyện khấn khứa đêm hôm
trước. Chàng nghĩ thầm: «Thôi đích
rồi, hẳn bịa đặt ra câu chuyện để
chống chế chứ gì.»

Xong tuy chàng nghĩ vậy mà cứ
tâng lờ như không lưu ý đến rằng bộ
ngạc nhiên của cô con gái nhà quê.
Không những thế, chàng lại cố làm
lạc hẳn câu chuyện đi mà hỏi vợ vẫn
cô kia rằng:

— Cô biết chuyện Tây-du à?

— Vâng tôi biết! Em tôi vẫn mượn
sách của con ông Bá về nhà đọc, tôi
được nghe... chuyện vui lắm kia...
nhỉ chú Lan nhỉ?

đến đề nhờ giảng nghĩa hộ. Đến lần
thứ ba, thứ tư, thì hề thấy Ngọc gật
sẽ một cái. Lan đã chạy vội đến ngay.

Ngọc cười rử rượi hỏi Lan:

— Nay chú, sao lại có hai người
kia cũng chạy đàn,

— Hai người nào?

— Một người gánh một gánh cỏ, và
một người huộc con ngựa giấy vào
minh trông như cưỡi ngựa vậy, nhất

ở trong chuyện Tây-du chứ gì.

Ngọc quay lại thì thấy một cô nhà
quê ăn vận gọn gàng như phần nhiều
cô con gái vùng Bắc, nước da
bánh mật, đôi con mắt tí-tí khiến
Ngọc cũng cho là xinh, và nói đùa
một câu:

— Cô bảo cô biết sự tích thì có
thứ kể lại cho tôi nghe xem nào?

Cô em cho là Ngọc chế nhạo chứ

Mới có đủ các thứ giấy tây đóng sẵn kiểu tân thời giá rất
tốt, giá từ 5p00 trở lên đủ các số chân từ 36 đến 42.

QUANG-MY
13, Rue de la Soie. — Hanoi
Téléphone. 70
Soieries de luxe et tous tissus

Hàng hiệu mới về rất nhiều hàng mùa rét :
HÀNG TẤU : cầm nhung Thượng-hải, gấm, vóc, nhiều đủ các mùi.
HÀNG TÂY : nhung, satin lam hoa gấm, satin đen nhiều lấy chơn và thêu,
và đủ các mặt hàng khác nữa.
bên hiệu lại có nhiều các kiểu ô cần (parapluies cannes) để các ngài dùng
rất hợp thời trang.

QUANG - MỸ
Hiệu con rồng vàng

SOLIDITE
ELEGANCE
CONFORT

VAN-TOÀN 95 Rue de la Soie Hanoi
(Phố hàng đão)

Hôn bướm...mơ tiên

Lan nghiêm nét mặt trả lời :
 - Tôi không biết... mà tôi xin
 cô đừng nói chuyện với tôi nữa. tôi
 không nghe chuyện cô đâu!
 Cô à cười, ngả nghiêng cái đầu và
 lên giọng nũng nịu :
 - Không nghe thì cũng cứ nói.
 Chú tiểu càng giận :

- Mà tôi nói cho cô biết, cô không
 được phép vào trong đàn. Chỉ các
 sư, các tiểu, các vĩ, cùng những
 người nhà sư chủ là được phép chạy
 đàn mà thôi.

Cô kia không chột dạ, vẫn cười
 nhoeo cặp môi đỏ thắm sắc quít trâu :
 - Tôi cứ chạy... tôi sắp xin làm
 vĩ kia.

Ngọc nghe cô ấy đồng đánh quá
 cũng phải ngượng và dậm chân :

- Rõ khéo cô này, người ta đã
 xuất gia tu hành lại còn cứ trêu ghẹo
 người ta mãi.

Cô nhà quê xấu hổ đứng im, còn
 Lan thì ngược mắt mỉm cười nhìn
 Ngọc uhu dề cảm ơn, rồi nói luôn :

- Phải không ông? Người ta đã
 xuất gia tu hành thì không nên trêu
 ghẹo người ta nữa chứ!
 - Phải lắm!

Ngọc trả lời ngờ ngẩn như vậy là
 vị trí đương hàn tới câu hỏi của Lan,
 chàng cho là câu hỏi ấy rất đáng ngờ
 và cô lẽ Lan bởi mình một cách trực
 tiếp, chứ không có liên can gì đến cô
 con gái kia hết. Tuy chàng đoán chắc,
 rằng thế, nhưng vẫn cứ tăng lễ như
 không biết gì hết, vì chàng đã nghĩ
 ra được một kế rất diệu sắp đem thi
 hành.

Đến đàn thờ năm, chú Lan mỉm
 cười nhìn Ngọc như chào chàng ở lại
 để mình vào chạy đàn, nhưng Ngọc
 giữ nét mặt lãnh đạm, rồi quay sang
 phía cô con gái, ghé hôm vào tận tai
 mà thì thầm :

- Cô ở lại, đừng vào trong đàn
 nữa, tôi nói cho nghe một câu chuyện
 hay.

Cô à đỏ bừng mặt không trả lời
 nhìn theo Lan, còn chú tiểu thì cõ
 dánh tức giận lắm.

Trong khi chú Lan chạy đàn, hễ
 đến gần chỗ hai người đứng thì Ngọc
 lại làm b) ghé gần vào cô lảng riềng
 chuyện trò có vẻ thân mật lắm. Ngọc
 hỏi :

- Tên cô là Thi à?

- Không, tên em có là Thi đâu?
 Em là Vân kia mà. Ban nãy em
 thấy ông gọi em là Thi, em buồn
 cười quá.

- À ra cô là Vân kia đấy, nhưng
 cô chớ nói với chú Lan rằng tôi biết
 tên cô là Vân nhé, chú ấy ghen đấy.
 Vậy này cô Vân, sao chú Lan chú ấy
 đã tu hành mà cô cứ trêu ghẹo chú
 ấy thế?

Vân giả vờ không nghe rõ, nhìn đi
 nơi khác.

Ngọc lại nói :
 - Quyển rừ người tu hành, tội chết!
 Câu chuyện đến đây thì chú Lan

ở trong đàn đi ra, lật hàm hăm, đứng
 gần lại chỗ hai người. Ngọc làm bộ
 như không trông thấy chú, vẫn cứ
 nghiêm nhiên thì thầm với cô Vân.

Lan cười gần :
 - Này cô... kia, khuya rồi đi về
 chứ, chẳng mai bà có lại chứ chết,
 Ngọc không để Vân kịp trả lời, nói
 đỡ ngay :

- Thì việc gì đến chú đấy, để mặc
 cô ấy xem chứ.

Nhưng Vân nói sẽ với Ngọc :

- Thì để em về không chú Lau
 giận!

Ngọc cũng sẽ hỏi :

- Cô sợ chú ấy giận à?

Rồi thì to cổ để Lan nghe thấy :

- Chớ nữa về, có sợ tối thì tôi
 đưa về tận nhà.

Lan nguýt một cái quay lưng đi
 nơi khác, còn Vân tưởng chú giận
 mình đứng nói chuyện với trai, nên
 cũng từ biệt Ngọc ra về.

Nàng vừa đi khỏi, Ngọc đã thấy
 Lan lại gần, ôn tồn bảo ban :

- Tính ông trai lơ lắm!

- Việc gì đến chú đấy.

- Nhớ cu biết cu quả chết!

- Ai dám mịch mà cu biết? Vả cu
 có biết cũng chẳng sao! Cu đi tu chứ
 tôi có đi tu đâu... nhưng chú thì chú
 vô ơn lắm!

- Thế nào là vô ơn?

- Có... thì phải lòng chú, tôi có ý
 giúp việc tu hành của chú cho thành
 chánh quả, nên vì chú tôi muốn
 quyển rừ có ta để cô ta bước tha
 chú ra...

Lan đỏ mặt :

- Đứng trước người tu hành mà
 ông ăn nói tự-do quá.

Ngọc lạnh lùng đáp :

- Xin chú đại xá cho.
 Nói xong quay lưng đi thẳng.
 Lan gọi với :
 - Ông đi đâu đấy?
 Ngọc quay cổ lại, cười gần :
 - Tôi đi đâu thì can gì đến chú?
 - Lại đi...
 Lan như tắc họng không nói được,
 hai giọt nước mắt long-lanh dưới cặp
 mi đen quàng.

Sáng hôm sau cảnh chùa Long-
 giác lại yên lặng như ngày thường,
 vì việc đàn chay đã kết liễu.

Mãi hơn bảy giờ, Ngọc mới thức
 giấc, mắt nhắm, mắt mở nhìn qua
 cửa sổ ra ngoài, thấy ngọn ngang các
 án thư bỏ lửng chông ở giữa sân. Gần
 tường hoa, một đồng treo tàn cao
 ngất : đó là đồ mã đốt tối hôm qua,
 sau mấy buổi huyền nào, kể đến
 hôm tinh mạch, thành thử sự tinh-
 mạch càng thấy rõ rệt hơn trước.

Trước cảnh tẻ ngắt, Ngọc có cái
 cảm tưởng buồn rầu, tưởng tượng
 như thủa bé tới ngày hết tết.

Chùa Long-giác mấy hôm rục rở
 này bỗng lại ú rử như xưa, thực
 chẳng khác cô con gái nơi thôn-dã
 trong ba hòm tết thảng bộ áo đẹp,
 rồi hết tết lại cởi ra mà mặc bộ quần
 áo nâu sòng thường nhật.

Ngọc ngồi nghĩ vơ, nghĩ vẩn, lại hồi
 tưởng đến câu chuyện tối hôm qua.
 Sau khi rời chỗ đàn chay, chàng ra
 đường đi lang thang mãi đến một,
 hai giờ sáng mới trở về chùa. Đi
 đâu? Chàng cũng chẳng biết đi đâu,
 mà cũng chẳng định đi đâu, chỉ cốt
 vắng chùa một thời gian khá lâu để
 chú Lan ngờ vực mà thôi. Vì nay
 chàng đã yên trí, chàng đã chắc chắn
 rằng chú là giú cái trang rồi.

(Còn nữa)

KHAI-HUNG

Tuyệt hết Bệnh lâu. Giang

Các ngôi sao khi khởi chứng bệnh tinh di độc còn lại. Nước tiểu khi
 trong khi vàng. Tiểu vào coi cốc trông thấy lã vẩn đục, như dầu sôi chỉ
 giây giây như n.đi. qui đầu thường vớt dính, thỉnh thoảng ra đôi tí mủ.
 Hoặc sáng khi ngủ dậy. Trước khi tiểu tiện ngỡ thấy một chất trắng trắng
 như sữa đặc, ăn cũng độc hoặc làm việc gì quá độ bệnh lại phục phát, mà
 e người xương sườn thường thấy đau mỏi như thế đều là độc lậu chưa đi
 hết hẳn, di độc còn lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết bệnh
 của thì ta dùng ngay thứ thuốc kiến tinh tuyệt lậu (thuốc triết ngọc) giá
 1p.50 một hộp. Nhẹ 2,3 hộp nặng 4,5 hộp là khỏi dứt. Vì thuốc ấy đã nhiều
 người dùng qua, nên đã biết như nghiệm của thuốc kiến tinh.

Còn người đang thời kỳ phát bệnh, đi đại ít một, cường dương thấy
 đau, uối hạ th, ra máu ra mủ: đó là u.ơ. ký bệnh đang phát. Như thế dùng
 ngay thứ thuốc chữa bệnh (Thuốc chữa đang thời kỳ phát) giá 0p.50 một
 hộp nhẹ 4,5 hộp nặng 6,7 hộp là khỏi ngay.

Mà người bệnh phát ra thì thấy hấp sốt nổi hạch qui đầu lở loét mình
 n.à. m.ào. t.ị. m.ết. m.ỗi. xương. đau. th.ị. h. thoái. g. th.ế. b.ấp. g.ặt. g.ật. Như thế
 dùng ngay 4,5 thuốc Giang giá 0p.70 1 lọ là khỏi ngay.

Nhà thuốc đã kê ra đây đều không công phạt không hại sinh gục
 H.à.n. đ.à. nhiều người uống khỏi, và đã nhận được nhiều giấy chứng
 của các người uống khỏi ghi về em ơn. Đáng nhẽ đáng cái giấy chứng
 chỉ công tên các n,ười, em ơn để các đ.ợc. g.ã. biết. Nhưng vì bệnh này là
 bệnh kín. Vậy xin miễn đóng

Bình-hưng 89 Pavillons (phố Mã-Mây) Hanoi
 giấy nói 548

NÊN HÚT THUỐC THOM

COMPAGNIE COLONNE TABACS
 \$ 0,15
 C. Ché ATDAR 7 kmbsol

Hai cuốn sách mới in

1. NAM - NỮ - MẶT CHÌ - NAM

Mối và việc vệ sinh thân thể của trai, gái. Có hình vẽ các cơ quan sinh dục và các bài thuốc để chữa các bệnh: lậu, Dương mai, đờn-bệnh, đờn-khinh, bệnh-dái, an-thai, đờn-thai, cầu-tỳ v. v.

Ái muốn cho đi-tinh của vợ chồng được khỏe-khỏe, nói tiếng đờn đức, thân-thể đờn-quanh, nên mua ngay sách này. Giá bán 1.000 đồng. Thêm cước vận (Linh hĩa giao-áp) 500 đồng và mandat đề: Nhật-Nam-Quán Hanoi.

2. -- Thương-mại kế-toán chi nam

Sách này làm sổ sách nhà buôn, hộ buôn, kỹ-nghệ, nhà làm ruộng, báo chí v. v. Thương-mại kế-toán chi-nam là một cuốn sách do ông LA-VI-Thái tốt nghiệp trường Cao-đẳng Thương-mại, tham-tá Hòa-xã ở-ng-11 soạn ra bằng chữ quốc-ngữ rất công-phu, dễ chỉ dẫn một cách rõ-ràng, dễ hiểu các sổ sách nhà buôn-nghiep phải vào sổ, công việc trực tiếp cuối năm, cách tính lỗ lãi và thực-hành theo phương-pháp gần tiệp. Lối quốc-ngữ viết tắt. Cách tập đánh máy có in cả bản đồ, các thứ máy chữ để người không có máy tập đánh cũng được, v. v. Dù nhà buôn, hộ buôn, nhà chế-tạo kỹ-nghệ, làm ruộng, các nhà làm báo, chỉ đều dùng hợp cả. Trong sách lại có thêm nhiều mục rất có ích như: Cách viết thư từ, trong việc thương-gia biên thư, làm văn-tự giao-kê... Các chi-phiệp với nhà băng, nhà bưu-điện, các nhà chuyên-môn vận-tải. Cách học tính nhẩm mấy dòng. . .

Thật là quyển sách Kế-toán đầy đủ và rất hợp thời. Các thời-đại cạnh-tranh kịch-nghệt về kinh-tế về tiền-tài. Sách đã in rồi. Giấy rất tốt bìa cực đẹp chữ rất thật rõ. Giá 1.500. Mua buôn mua lẻ thư và mandat đề cho nhà xuất-bản như vậy: Nhật-Nam-Tam-quán Dược-phòng 28 Hàng Bông Hanoi - Bắc-kỳ gửi cả mandat trước thì là 1.500 cả. Gửi Linh-hĩa Giao-ngân thời là 2.000. Mua ngay kẻo hết.

Im. Moderne

62 phố hàng Bạc, Hanoi
Le gérant: Phạm-Chân-Hung

Sang nhà mới
nên bán hạ giá

Hiệu Tự-Minh, bán các thứ dùng về điện, đã dọn sang số nhà 18, phố hàng quai, trước của Cinéma Tonkinois. Đồ hàng đã bắt đầu bán hạ giá.

Những hạt đậu dạn

Mấy hạt đậu dạn trong hời chợ

Một cái biên rất lý thú trong hội chợ

(Nếu chỉ đọc, giởng trên)

Prière ne pas toucher nos employés sans à votre disposition

Một cái biên chữ lẩy của cửa hàng Nhật Entrez-vous voir des jolles articles japonais
Hạt đậu dạn to tướng trước của hội chợ
«C'À'GIA»

Hần học của Tân-Đà

Ông Ng-khắc-Hiến viết trong bài «Lược nói về sự kinh dịch» (Tập Chí Annam số 6; Người nhà Chu ở ông Thiệu-Công, yêu tức đến cái cây cam đường. . .

Thưa nhà thi-sĩ, cái cây cam đường của tâu tục là cây bàng của Annam ta đây!

Tân-Đà trú thích

Cũng bài ấy, đoạn ấy, ông Ng-khắc-Hiến trú-thích:

Ông Thiệu-Công là quan nhà Chu, có nhân đức thường nghĩ xử việc ở dưới cây cam đường.

Ngồi ở dưới gốc cây cam-đường mà xử việc thì tốt phải đời n-ữ, nếu không r-ê ở

Ông Thiệu-Công khờ dại thật, sao không ngồi xử việc ở dưới bóng mát gốc cây bàng? nhưng xét lại thì chính Tân-Đà khờ dại, chứ ông Thiệu-Công kỳ thực ngồi dưới gốc cây bàng kia!

Chim hay nổi

Cũng trong số báo ấy, ông Ng-Trân thuật một cuộc «chơi Cờ-Les» có câu:

... đem một khối tình oan-nàng, mà thả vào một vũng nước mắt đầy.

Đó ai biết khối tình oan-vàng ấy đem thả vào một vũng nước mắt đầy thì chim hay nổi?

Trong Đông-Tinh số 7, ông Ng-vân-Ngọc ôn lại chuyện cũ, viết một câu văn có lẽ cũng cũ?

Và ở trong buổi nói ra rằng:

«Thiếp xin ta el o et ông nói đôi câu đối. . .

Nếu thiếp ra cho chàng đủ một đôi câu đối thì chàng cần gì phải đối nữa, mà còn phải uất lên đến chết?

Linh lọc

Hai câu miếu của H. T. trong tạp chí Đông-Thanh số 7 trang 426:

Nỗi riêng lòng vùn như lòng
Cả vui về duyên, mà trong trời linh

Tình mà muốn được trong trời thì tất phải lọc!

Xây bằng đá bọt

Bài hát nói lý lại có câu:

Lệ long không thấm nổi el tức bia lòn.

Chắc chiếc bia tâu ấy xây bằng đá bọt nếu n-ời thấm được nước mắt của tang thương?

Danh từ khoa học

Yật viết trong tạp chí Kios học số 26:

Danh từ ấy có tính cách lỗi lọc hoàn toàn.

Ý chừng tác giả muốn viết lỗi lọc, nhưng nói danh từ có tính cách lỗi lọc thì cũng chẳng khác nói danh từ có tính cách lỗi lọc, vì cả hai câu đều không có ý nghĩa chi hết. Học chẳng nói ông Yật là một người!

Đi lạc thì còn có lý, nếu quả thực ông Yật là một người đi lạc.

Nó đào tạo quả đất

Đông-Phương số 804 viết:

Ngày nay một số nhỏ giàu có đến tương lai sẽ có một số đông người giàu có. Nó đào tạo quả đất thành một thế giới cực lạc không ai biết sự đen đúa khổ sở là gì.

Còn ai hiểu được vì lẽ gì một số nhỏ người và một số đông người giàu có nó lại có thể đào tạo quả đất thành một thế giới cực lạc được. N-ười-đào-tạo-mong có một ngày kia Đông-Phương quân bách phải đình đ-ang đến một số nhỏ người giàu có, lúc đó sẽ biết sự đau đớn khổ sở là gì?

Loài khoai lủi

nào «Plu-ũ-thời-đếm» số 165 ra ngày 27-11-32 trong bài «Củ Tầm lấy chông», có

Hoàng-thị-Hoan viết:

«Mỗi ngày n-ào, cùng mẹ, cùng cha, cùng anh, cùng chị cùng cả một gia đình sum họp. I nói cái lủi lủi n-ào có còn vui về chuyện trò...»

Có Thanh-Tâm và cả nhà cô ấy dùng chùng là loài khoai lủi.

Một mới

Đàn ông bắt trước đàn-bà dùng khăn san

Un...

deux

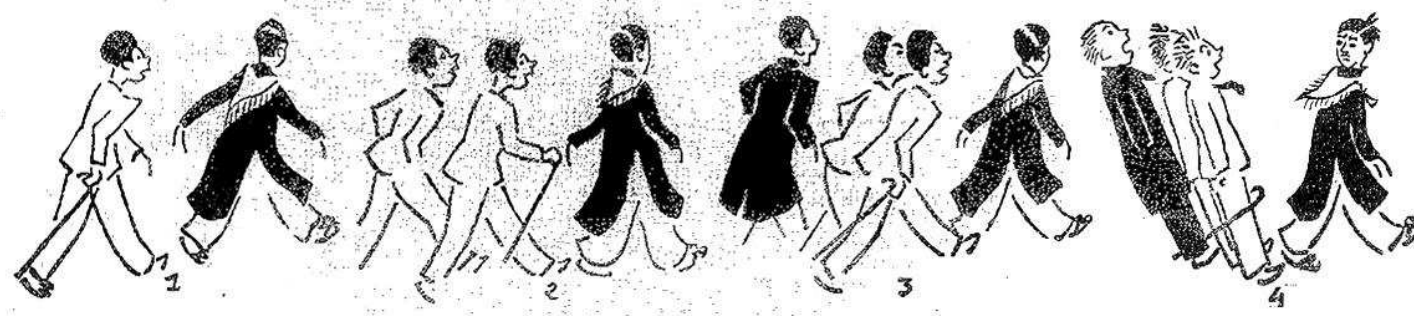

Un...

deux!

Bé cái nhảm!

HUẾ DẪN NHÀ TRỒNG RỪNG NG HANG DA GIÁP HANG BÔNG CHUYỂN MÔN TRỒNG RỪNG, CHƯA RẰNG ĐUÔI NG: VẠN BỤY EN 40 BANG CHỨNG CHỈ Ớ PHAP VE, LAM CÔNG VIỆC KAT CÁN THAY VÀ MACHONK

MỘT CƠ' QUAN

Chuyên khảo cứu về những cách phòng nạn cháy.
Thực hành cách phòng nạn cháy theo phương pháp riêng,
RẤT HIỆU NGHIỆM

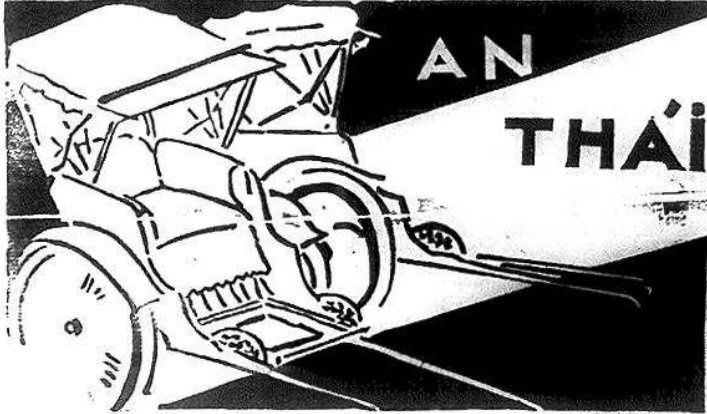
Chưa nhất nào cũng có thử máy ở nhà
hiệu để tỏ rõ sự hiệu nghiệm của máy

KNOCK-OUT

PIERRE JACOMET

Đại lý độc quyền máy cứu hỏa Knock-Out
chuyên môn về các ngăn phòng nạn cháy
9, Phố Hàng Khôi, Hà Nội. Điện thoại: 220
Số máy 417 B.C. Hanoi. 394

AI muốn hỏi han điều gì về
cách ngăn phòng nạn cháy, bản
hiệu rất hoan nghênh chỉ dẫn

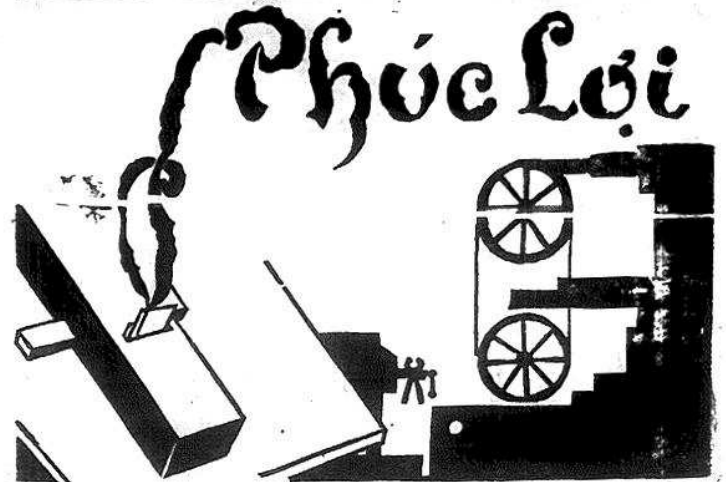
Hiệu đăng ký tại các nước: 23 tại Hà Nội

THUỐC LẬU HỒNG - KHÊ

Là một môn thuốc ngoại khoa gia truyền ngoại trăm năm, lại nhờ được sự tinh nghiệm của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng truyền môn chữa về bệnh lậu và bệnh giang-mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay chế luyện thêm vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn chỉ uống trong bốn tiếng đồng hồ là kiến hiệu ngay không bắt đi đại điát không vật vã nhọc mệt không hại sinh dục, đàn bà có chửa cũng uống được. Bệnh mới phải ra máu, ra máu bắt tức, hoặc bệnh cũ lâu chữa không dứt, uống mỗi khi uống rượu thức đêm, trong người nóng nảy lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi dứt nọc. Thuốc đã mau khô, lại không công phạt, nếu được anh em chị em đồng bào... đồng mỗi ngày thêm đồng, cả người Tây phương lâu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi dứt nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá Op60 một ống bệnh giang-mai tìm-la phát bị ch lên sôi nóng rét lở loét quy đầu đau xương rất thật rức đầu nổi mề đay, ra mào gò hoa khế, phá lở khắp người, cũ-dính thiếu pháo sắp nguy đến tinh mệnh chỉ uống một ống thuốc, là cả thế thì sinh trong 24 tiếng đồng hồ không phải kiêng nước không bốc lên ráng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Cũng Op60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc có thư về lập tức có thuốc gửi đến tận nơi mua từ 6 ống trở lên không phải chịu tiền cước.

Hồng Khê được - phòng

81 - Route de Hue, tinh chue Hanoi Telephone 755

7.9.11 ROUTE DE HUE HANOI

Sang nhà mới, bán hạ giá
Hiệu Tự Minh bán các thức dùng
về điện, đã dọn sang nhà mới số
nhà 18 phố Hàng Trại trước cửa
Cinema Tonkinois

Bảo-bình-An được phòng
CHAN-SEUK - YU chủ nhân
số nhà 35 hàng Ngang Hanoi
giấy nội số 550

Năm ngoái ở số nhà
38 hàng Ngang, nay
dọn lại sang trước
cửa chợ phố ấy số
nhà 35 Hanoi.
Trong hiệu có Chau
Seuk Yu tiên sinh
xem mạch không lấy
tiền.
Tiên sinh hiệu đã
chữa nhiều cho các
quan Tây Nam, cũ
nhiều chứng chỉ tốt.
Xin mời chư quý vị
lại xem sự thật, mới
biết là hay.

Bản được phòng lại có các bang cao đạo
hoàn tán và các thứ sâm thật tốt.
Thuốc bảo chế tốt, giá lại rẻ xin nhận
bị giấu phạt bà kéo làm.

Bảo-Bình-An

TAN THANH
145 HANG BAC
ĐƯỜNG CHUA VA BAN

ĐỦ ĐỒ PHỤ TÙNG XE TAY..

Kiểu mới, GIANG ĐẸP!
GIÁ ĐẸ

Một cuốn sách « thiết thực » có ích-lợi vừa xuất bản do Nhà Nước thông dụng:

LUẬT TRƯỚC - BẠ MỚI

Thẻ-lệ đương thi-hành thuế trước-bạ, tem, ộp bạ và Địa-bạ, có thí dụ dẫn giải rõ ràng

Ông Mai NGUYEN-QUANG-THÁI soạn

Sách này sau khi quan Chánh Trước-bạ Đông-Pháp và quan Chánh Địa-bộ
Đông-Pháp xem qua rồi. Tòa Trước-bạ Trung-ương lại kiểm-đuyệt cẩn thận

Công-văn số 4.117 - E, gửi ngày 27 Décembre 1930. Quan Giám-Đốc Tài-Chính Đông-Pháp có giới thiệu với:

Quan Thông Độc Nam kỳ — Quan Khám Sứ Trung kỳ — Quan Thông Sứ Bắc kỳ

Nên mua quyển này cho các chức-dịch chốn hương thôn thông
dụng, vì là quyển sách thiết thực rất có ích lợi cho nhân-dân

sách giấy 90 trang. Giá Op.60

Có gởi bán ở các hiệu sách lớn các nơi. Ở xa nếu muốn viết thư thẳng về bản-quản mua, mỗi cuốn xin gửi thêm Op.20 tiền cước.

MÙA RẾT ĐÀ TỜI
 Phổi yếu sinh ho, sớm không điều trị, lâu thành lao xuyên,
 có một không hai

BÔ-PHẾ THẮNG DƯỢC

Trừ đờm, trị ho, mất lao, hết tuyến, giúp ích cho người, công thật chẳng nhỏ, có dùng mới biết

Lọ con 0p.40
 Lọ lớn 0p.80

ĐẠI-QUANG DƯỢC PHONG

47 phố Hàng Đường Hanoi — Giấy in số 805

Thế nào là « Phòng tích »

Bệnh phòng tích dần óng dần bà sức lực của thường hay bị, từ 25 đến 50 mươ: tuổi hay bị lắm. 1. Vì cơm nước say với ham thích dục; 2. Ăn xong đi ngủ hay đi tắm ngay nên thu bệnh, gọi là phòng tích. Khi lâm bệnh thấy đầy hơi, tức cổ, tức ngực, cơm không muốn ăn, ăn thì ợ, thường đau bụng đau lưng, chân tay mỏi mệt. Da sần sần, sắc mặt vàng, da bụng gầy. Mới sống 1, 2 hần lần 4, 5 hần Phòng-Tích thần được Con Chim không công phát, dùng bệnh ít thấy dễ chữa hoặc khỏi ngay. Mỗi hần chia hai hần uống giá 0p40.

VU-ĐÌNH-TÂN

273 bis. Route Lach-Tray, Hai-phong
 Ấn-từ giữa-tiền năm 1929

Các nơi Đại-ly

HANOI: M. Hào, 22 bis phố Huế; Trần Văn-Huân 99 phố mới; Quảng-tiến-kỹ, 4 phố hàng Lọng; Nguyễn-ngọc-Linh, 25 phố hàng Đông — HÀ ĐÔNG: Hiền Nam-Thọ, Chợ Bưởi; Báo-Châu Photo phố Bruxelles; Hàng-Phong ở Chợ Tia — NAM-ĐÌNH: Hiền Ich-sinh-Đường 19 phố khách; Hưng-Long ở Hàng-Tinh — HẢI-DƯƠNG: Hiền Chí-Lan 11 Đông-Thị — BẮC-NINH: Vinh-sinh 162 Tiền-An — SONTÂY: Văn Thành 47 Hàng-Tinh — HẢIPHONG: Hiền Nam-Tân bán sách vở 48 phố Bonnal — VINH: Sinh Huy phố gare — HUẾ: Vinh-Tường 49 Gia Long — SAIGON: Hưng-Vượng 19 ở Espagnole.

Các ảnh trong ba kỳ có đại-ly bán,

BIJOUTERIE TONKIN. 13E

VAN TƯƠNG

(Chính hiệu BÀ-LỤC)

HAI PHONG — 293k. Phố chợ Sắt

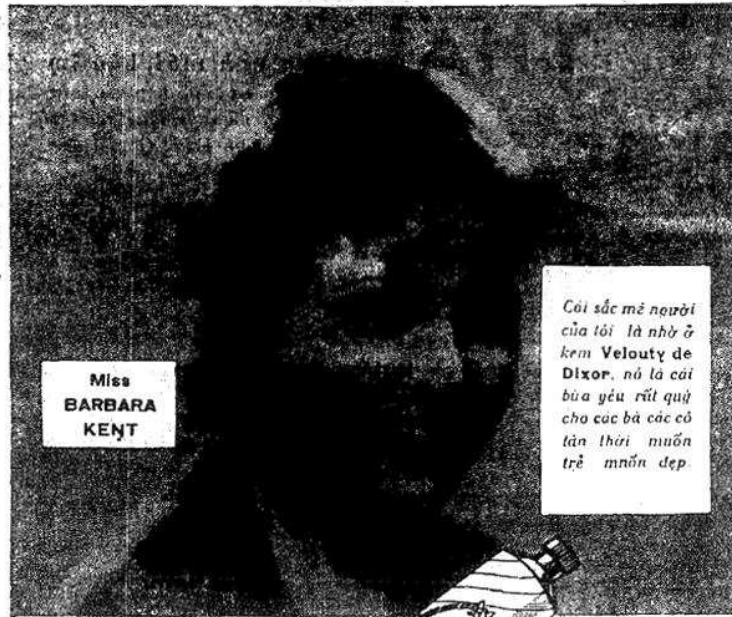
Rất hiếm chưa ai làm, bán và chữa đủ các đồ vàng bạc thời trang Nam-Việt từ 20 năm 20 mươ: năm nay; bao giờ vàng cũng sống mãi cùng đời.

Để biết thêm các thứ chế tạo hoa vàng - Sứ Cao Ly, Huế-Kỳ, quê hương, yên, biển Nam.

Ở các thành phố lớn chiếu cố sẽ không lo ngại.

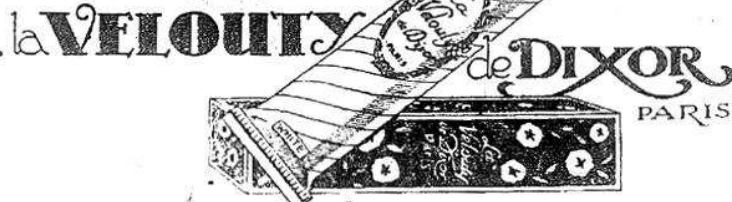
Vẽ bán theo cách linh hóa giao ngân

VAN-TUÔNG

Miss BARBARA KENT

Coi sắc mê người của tôi là nhờ ở kem Velouty de Dixor, nó là cái bùa yêu rất quý cho các bà các cô lần thời muốn trẻ mãi đẹp.

Thứ kem thay phấn hiệu Velouty Dixor càng dùng màu gia càng mỹ khi ra mưa ra nắng cũng khi nhẩy đầm mà có mồ hôi ra cũng không giảm mất màu kem. Thứ kem này không những thay phấn, mà về mùa rết dù ng thay thuốc nê thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại-ly độc quyền: **LUNE FAT. 23** — Rue Changeurs, Hanoi

CÙNG CÁC NGÀI có bệnh nên biết

Ông Hứa-gia-Ngư là một danh y có tiếng khắp trong Nam ngoài Bắc ai cũng đều biết, ông đứng chủ hiệu báo-chế Thiên-hoa-Đường ở số nhà 25 phố Hàng Gạo (gần chợ Đông-xuân) ông làm thuốc bấy tám năm nay, ông có tài xem mạch bốc thuốc, chắc bà con đã tưởng biết ông, bất luận lúc nào si muốn bắt mạch xin đơn, ông vui lòng không quản tiền nong, nhiều ít, hoặc không cũng được, không quản khó nhọc, còn các thứ báo chế đang phép không hề giá rớt, các thứ kinh nghiệm về khoa phụ nữ, và các thứ cao đơn hoàn tán thì rất hiệu nghiệm. Nói tóm lại là trong báo chế của ông chứa đủ các chứng bệnh, cây bà con nên biết, mà dùng trong khi có bệnh.

Người biết ơn ông giới thiệu

Nhà, đất bán rẻ

Muốn bán một cái Hotel ba tầng, số 338 và 340, đường Khâm-thiên, làm toàn bằng ciment armé và gỗ làm trong có 16 buồng đủ cả đồ dùng, đường Hồng-kông, tủ gương v. v. Và một khu đất 310 thước ở bên cạnh.

Tùy ý ngài nào muốn mua thì gọi là đất hay là nhà cũng được, giá bán rất rẻ, cách giả dễ dàng. Ngài nào hỏi xin mời lại hiệu thuốc hay có tiếng.

Từ ngọc Liên, 78 Hàng gai Hanoi

Sau trận bão . . .

Hơn vạn anh em miền nam Trung-kỳ phải chịu cái cảnh đói khổ không nhà, không gạo là nhờ nào khổ g cứu giúp anh em trong một nước? Xin kíp gửi tiền về bán báo Ai quyền một số tiền 50p. Phong Hóa sẽ biếu một năm báo.

Sách bán giúp Hội Dục Anh 40^{0/10}

— sách có nhiều bài hay.
 — Xin giới thiệu càng rộng-giả
 Phổ-thông Văn-xã mới xuất bản cuốn N-ơn tinh thể-thời sách dày 52 trang có hơn bằng nửa cuốn Ph-ổ, bài vở lựa chọn của ba người viết, cách sắp đặt theo lối mỹ-thuật, có nhiều tranh vẽ điểm trang Giá định 0p25.
 Tiền bán sách này có trích 40 gúp hội Dục-Anh.
 Ai muốn biết nội-dung và giá trị của sách hãy biên thư đính có 0p28 gửi mua. Thư gửi cho Phổ-thông Văn-xã đường Hàm-sỏi ở Gia-Định. (Có mục lục các sách gửi kèm theo sách mua)

BÀ CON TA NÊN

Chữ ý

Ông Bang hữu-Đạo mới ở Singapore ra Bắc-Hà ta lần thứ nhất, có tài xem được những việc quái-khứ vị-lai 10 điều đúng cả 1, tương phạp như thần. Bà con ta ai có sự gì nghi ngại đến bản mệnh, hoặc vì quên lợi, v. v. xin mời lại xem ngay, không dám khoe bầy, nói làm. Mong làm thầy M BANG hữu-Đạo
 Hiệu Hồng-vương
 số nhà 63 phố hàng Bưởi
 (ở trên gác)